

Ruusu-Risti-Kirjasto N:o 32.

Vesimiehen merkissä.

Helsingin esitelmiä tammikuulla 1927.

I.

Tulevan vuosisadan veljeyskäsite.

„Tulevan vuosisadan veljeyskäsite“ – kuinka semmoisesta asiasta voi mitään tietää? Tahdonkin heti tunnustaa, että aikamääräys „tulevan vuosisadan“ on otettu „runoilijan vapaudella“. En sano millään varmuudella, että veljeyskäsite tulevalla vuosisadalla on muuttunut semmoiseksi, jommoiseksi sitä kuvittelen, mutta varmuudella otaksun, että tulevalla vuosisadalla veljeyskäsite muuttuu. Toinen kysymys on, kuinka yleensä voi tietää, että veljeyskäsite jollakin tavalla muuttuisi. Sitä väitettä täytyy siis perustella.

Muuan kristitty kirkkoisä on sanonut, että jokainen ihmissielu on luonnostaan kristitty ja että tämä ihmissielun luonnollinen kristillisyyden näky ihmissielun varhaisimmassa lapsuudessa. Ei hän sillä liene tarkoittanut, että ihmissielu luonnostaan uskoisi erilaisiin kirkollisiin ja kristillisiin dogmeihin, vaan pikemmin sitä, että ihmissielun siveellinen asenne maailmaan ja toisiin ihmisiin nähden on sitä, mitä hän nimittää kristityksi, joka taas lähemmin merkitsee, että se voi ymmärtää ja seurata Jeesusta Kristusta.

Me olemme nykyisenä teosofisena aikana lausuneet saman ajatuksen sanoessamme, että ihminen, joka on jälleensyntyvä olento ja viettää aikansa kahden maallisen elämän välillä enimmäkseen taivaassa, nousten korkeimpaan taivaaseen juuri ennen jälleensyntymisensä hetkeä, – että ihminen syntyessään tänne maailmaan, on lapsuudessaan lähempänä näkymätöntä kuin näkyväistä maailmaa, lähempänä sitä paradiisia, jossa hän ennen syntymäänsä on ollut, lähempänä sitä taivastenvaltakuntaa, jossa Isän tahto aina tapahtuu. Jeesus opetti meitä rukoilemaan: „Tapahtukoon Sinun tahtosi maan päällä niinkuin se tapahtuu taivaissa“. Isän tahto tapahtuu aina taivaissa, ja meidän tehtävämme on toimia niin, että Isän tahto tapahtuu myös maan päällä. Lapsina kannamme sydämessämme muiston siitä maailmasta, missä Isän tahto välittömästi

tapahtuu. Sentähden pienten lasten suusta voi tulla ilmi paljon totuutta. Olisi syytä kuunnella, mitä lapset puhuvat, sillä he ovat niin lähellä taivasta, että tuovat taivaan tuoksun tänne.

Koska nyt kaikki suuret, jumalalliset opettajat, jotka esiintyvät maan päällä, ovat joko täydellisesti tietoisia tai ainakin saavat inspirationsa siitä taivaasta, jossa mekin vietämme aikamme ennen syntymistä, niin he oikeastaan opettavat semmoista, mitä mekin sisimmässä sielussamme jo tiedämme, vaikka päivätajuntamme on sen unhoittanut. Voimme myös sanoa, että he opettavat semmoista, minkä lapset tietävät todeksi. Sentähden Jeesus sanoo: „Antakaa lasten tulla minun luokseni, sillä jos ette ole lasten kaltaisia, ette voi tulla taivastenvaltakuntaan“. Jos tutkisimme lasten sielunelämää, tietäisimme paljon taivaanvaltakunnasta.

Tältä kannalta olen tehnyt väitteeni veljeyskäsitteen muuttumisesta. Perustan uskoni ja vakaumukseni siihen, mitä olen nähnyt liikkuvan joidenkuiden lasten ja nuorten ihmisten sieluissa – useinkin heidän huomaamattaan, – sekä niihin tietoihin ja muistoihin, mitä minulla on henkisistä liikehtimisistä taivasmaailmassa. Sieltä päin siis arveluni.

Nyt ymmärrätte, että puhuessani tämmöisestä aiheesta joudun hieman vaikeaan asemaan, sillä minun täytyy jonkun verran kertoa itsestäni. Yleensä pidetään ihmisten kesken semmoista seikkaa uhkarohkeana, turhamaisena ja itserakkaana, mutta lohdutuksena on muuan sana, että kun ihminen on sivuuttanut ensimmäisen puolivuosisadan iässään, on hänellä luonnollinen oikeus toisille iloksi kääntää katseensa takaisin omiin muistoihinsa ja kokemuksiinsa. Se ei silloin enää loukkaa kuulijoita, mikä voisi tapahtua, jos ihminen liian nuorena puhuisi itsestään. Minun täytyy sanoa tämä asia, sillä vaikka olen ollut tilaisuudessa jonkun verran tutkimaan lasten elämää, en sitä olisi osannut tehdä, jollei minulla olisi selviä muistoja omasta lapsuudestani. Monella teistä saattaa olla samanlaisia muistoja omasta lapsuudestanne. Mutta usein on niin, että vasta kun toinen kertoo niistä, huomaa toinenkin, että hänellä on ollut samanlaisia kokemuksia, vaikka ei ole pannut niitä merkille.

Paksuna punaisena lankana läpi lapsuuteni ja nuoruuteni kulki kumma tunne, että olin outo vieras tässä näkyväisessä maailmassa. En ymmärtänyt ollenkaan tätä elämää, minusta se oli niin toisenlainen, kuin mitä sen olisi pitänyt olla, niin yllättävä ja odottamaton, että monta kertaa luulin olevani toisenlainen kuin muut. En saanut alussa niin selviä ajatuskuvia asioista, että olisin niistä voinut puhua, ne jäivät vain

sielullisiksi tunnelmiksi. Tämän kautta elämä kävi minulle usein vaikeaksi ja raskaaksi. Minulla oli muutamia kummallisia haluja, joita olisin tahtonut täyttää ja toteuttaa; olisin tahtonut soittaa pianoa, puhua italiaa, maalata tauluja ja lentää ilmapallossa yli pilvien. Niistä saatoinkin kertoa esim. äidilleni, mutta karma ei sallinut, että niitä olisi voitu toteuttaa. Jokainen on varmaan samalla tavalla havainnut, että hänen kauniit ja järkevät halunsa ovat usein olleet karmallisesti mahdottomat toteuttaa. Tämä aiheuttaa tietysti, että lapsen elämä ei ole ainoastaan outoa hänestä, vaan myös surunvoittoista ja painavaa. Tuo sama raskaus kesti minulle läpi aikaisemman nuoruuden, niin että vasta 17-18-vuotiaana ymmärsin, mikä kaipuu siinä oikeastaan piili. Vasta silloin osasin itselleni sanoa, että kaipasin tietoa totuudesta, elämästä, Jumalasta.

Näin osasin sanoa itselleni, mutta ulkonainen elämä, ihmiset ympärillä, tekivät tietämättään pilkkaa tästä sisäisestä halustani. Kuta vanhemmaksi vartuin, sitä uteliaammin alkoivat ihmiset kysellä „miksi aiot elämässä tulla, millä aiot itseäsi elättää“ j.n.e. Nämä kysymykset olivat minulle käsittämättömiä. Älyni oli siinä suhteessa alapuolella toisten älyä, sillä en lainkaan käsittänyt, että minun piti olla olemassa ja elää tällaisessa ihmismaailmassa sitä varten, että hankkisin „leipää“, „tulisin toimeen“ maailmassa, osaisin „ylläpitää itseäni“ niin kauan aikaa, kuin ruumis kestäisi, – ja sitten kuolisin pois turhaan elettyäni! Eihän elämällä voinut olla semmoista sisältöä, ettei sillä ollut mitään sisältöä! Kuta enemmän ihmiset ahdistivat, sitä enemmän tunsin sieluni sorretuksi. Tuossa iässä, 14-18-vuotiaana, ihminen jo osaa ajatella. Kuinka monta kertaa ajattelin: eikö olisi viisainta lopettaa elämä? Mutta jokin pidätti minua, jokin päähänpisto, että en olisi voinut tulla tähän elämään, ellei sillä olisi jokin tarkoitus, – ja tästä tarkoituksesta kannatti päästä selville.

Seitsemäntoista vuotiaana tutustuin teosofiaan, ja silloin ajatuselämä tuli valoisammaksi. Tuli sisältöä aivojen askarteluihin, käytin järkeäni pohtiessani teosofisia oppeja. Mutta koko ajan olin tietoinen siitä, etteivät mitkään opit tai järkiselitykset saattaneet sieluani tyydyttää, vaan ainoastaan elämän oman ongelman ratkaisu eli toisin sanoen elävän Jumalan tieto. Minusta tuntui, että maailma pilkkasi tietämättään tätä minun syvintä kaipuutani. Kukaan ei osannut elämäkysymykseen vastata, oli hän pappi tai maallikko. Ei kukaan osannut mitään sanoa, sillä jos hän vetosi johonkin oppiin, raamattuun, kirkkoon tai uskontoon, niin minusta hän samalla aivan kuin pilkkasi Jumalaa. Kuinka ihminen saattoi

tuommoisilla ulkonaisilla puheilla vastata kaikista tärkeimpään kysymykseen, – eikö hän siis ollut itse etsinyt? Sielussani napsin: miten on näiden ihmisten laita, jotka ovat eläneet vuosikymmeniä maailmassa? Kuinka he ovat tulleet niin kauan toimeen kysymättä, kuka Jumala on, kysymättä niin voimakkaasti, että olisivat saaneet vastauksen? Minkätähden he ovat tyytyneet järkipäätelmiin ja sokeaan uskoon?

Silloin sain kerran, ollessani yksin huoneessa, ihmeellisen lohdutuksen: kuin sattumalta avaan evankeliumin ja luen Jeesuksen sanat: „Älkää ajatelko, mitä teidän pitää syödä ja juoda ja millä itsenne vaattet, sillä näitä asioita ajattelevat pakanat, vaan etsikää te ensin Jumalan valtakuntaa, niin kaikki muu teille annetaan.“ Silloin sydämessäni jotakin aukesi, kyyneleet vuosivat silmistäni ja heltyen onnesta ajattelin: yksi on siis, joka käsittää tämän sieluni tuskan, joka on etsinyt niinkuin minä ja osaa sanoa: „ole rauhassa, älä epäile, minä ymmärrän sinut.“ Siinä paikassa minulle selvisi, että juuri se Jeesus Kristus, josta ihmiset niin paljon puhuivat, ajatteli aivan toisella tavalla kuin he: hän tunsu ja ajatteli niinkuin minä. Hänessä oli minulla ystävä. Ei päähäni pälkähtänyt kumartaa häntä Jumalana, vaan oli, kuin olisin ottanut häntä kädestä ja sanonut: „kiitos!“

Tämä merkillinen kokemus pani minut tutkimaan evankeliumia. Mitä Jeesus on puhunut, mitä opettanut, minkälainen hän on ollut ihmisenä? Sieluni kätköön jäi, mitä huomasin Jeesuksen opettavan evankeliumissa, sieluni kätköön jäi niinikään mitä minä tunsin: tuo Kristus, joka Jeesuksessa eli, se sama Kristus minussakin puhui ja opetti.

Vuonna 1908 – enemmän kuin 15 v. myöhemmin – olin pakoitettu olemaan pitkälläni 10-12 päivää, sillä jalkani oli poikki. Silloin oli minulla erinomainen tilaisuus syventyä itseeni ja asioihin, ja silloin näin ikäänkuin tulevaisuuteen. Näin mielestäni, että tulee jokin opettaja, mestariolento, joka jatkaa Jeesuksen Kristuksen opetuksia, kertoen lisää niistä asioista, jotka jäivät peittoon Jeesuksen sanoissa tai apostoleilta kirjoittamatta muistiin. Hän paljastaa uusissa opetuksissaan luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla semmoista, jota minä sielussani tunsin ja tiesin, jota olin kokenut nuoruudessani ja lapsuudessani, – sanalla sanoen semmoista tietoa, jota minulla oli elämästä ja kuolemasta lapsesta lähtien.

Näin tunsin hengessäni ja tulini erinomaisen iloiseksi. Minulle oli onnen ja nautinnon aikaa, saadessani mietiskellä yksin vuoteellani, sillä aavistin, että silloin, kun tuo opettaja tulee, saan olla mukana, s.o. syntyä jälleen maailmaan. Ensin se oli mielestäni hyvin kaukainen aika, Kalki

Avataaran aika, josta Salainen Oppi mainitsee, mutta sitten ajattelin, että hän mahdollisesti oli se Valkoisen Veljeskunnan lähettiläs, josta madame Blavatsky puhui Teosofian Avaimessa. Madame Blavatsky itse oli Valkoisen Veljeskunnan lähetti meidän ajallamme, ja XX:nnen vuosisadan loppupuolella tulee uusi opettaja. Maatessani minusta alkoi tuntua yhä todenmukaisemmalta, että näkemäni opettaja oli juuri oleva tämän vuosisadan lähettiläs. Samalla tunsin velvollisuutta itsekkin vähän puhua. Sairasvuoteelta noustuani pidin joitakuuta esitelmää tulevaisuudesta, sen uskonnosta, sivistyksestä ja ihmisestä¹⁾.

Mainitsen tämän seikan, koska meidän aikanamme erikoisesti puhutaan maailmanopettajasta, joka Teosofisen Seuran julistusten mukaan jo olisi tullutkin. Omasta puolestani olen sillä varovaisella kannalla, johon madame Blavatsky neuvoi meitä sanoessaan v. 1890 tienoissa: „älkää uskoko, että mikään Valkoisen Looshin lähettiläs tulee maailmaan ennenkuin XX:nnen vuosisadan loppupuolella“.

Oli miten oli, opettajia on tällä hetkellä paljon maailmassa, sekä suuria että pieniä. Teosofisen Seuran „maailmanopettaja“ ei ole ainoa, on useampi, jotka nimittävät itseään mikä Kristukseksi, mikä maailmanopettajaksi. Kaikki ovat omalla tavallaan eteviä, mutta heidän suuruutensa ja merkityksensä ei tule ilmi niistä nimityksistä, joita heille annetaan, tai siitä kunniasta, jota hyväsydämiset ihmiset heille osoittavat, – se ilmenee yksin heidän opetuksestaan. Jos he sanoissaan ja opetuksissaan osaavat paljastaa semmoista, mitä taivasten valtakunnassa nyt jo on tapahtunut tai on tapahtumaisillaan, joka liikkuu lastemme sieluissa ja jota vanhemmat ihmiset paraimpina hetkinään hengessään aavistavat, silloin he ovat todellisia profeettoja. Heidän työnsä ei ole turha, sillä se raivaa tietä onnellisemmalle tulevaisuudelle, koska se nykyhetken toiminnassa on totuudenmukainen.

On olemassa toinenkin tunnusmerkki, josta kaikkia nykyisen ja tulevan ajan tosi profeettoja tunnetaan. He eivät tuo mitään periaatteellisesti uutta, vaan täydentämällä H. P. Blavatskyn teosofista sanomaa jatkavat Kristuksen työtä. Oli heidän suhteensa Jeesuksen y.m. persooniin mikä tahansa, – Kristuksen oppia he eivät kiellä. He seisovat vuorisaarnan pohjalla. Tosi profeetta paljastaa enemmän ja enemmän Kristus-hengen salaisuutta, mutta varsinaista uutta uskontoa hän ei tuo. Hän jatkaa

¹⁾ Esitelmät julkaistiin yhdessä kolmen Mrs. Besantin samaa aihetta koskevan esitelmän kanssa yhteisnimellä „Uuden ajan aamunkoitteessa“.

kristinuskon työtä. (Tietysti emme tarkoita kristinuskolla kirkon uskoa). Jeesus Kristus aloitti uuden jakson ihmiskuntamme kehityksessä, hän laski perustuksen, nyt hänen työtään on ymmärrettävä syvemmin ja täydellisemmin eri puolilta, mutta hän itse on ja pysyy kulmakivenä. Ilman häntä kaikki kaatuu. Jollei Jeesus Kristus ole mukana, kaikki kaatuu.

Missä on esim. muhametinuskon voima? Sen voima oli alusta lähtien siinä, että muhamettilaiset pitivät itseään oikeina kristittyinä ja kristityitä kummallisina lahkolaisina, joita nimittivät „monijumalainpalvelijoiksi“. Tämä näkyy vanhoista espanjalaisista kirjoituksista. Kristityt kehittivät dogmin kolmijumalaisuudesta: he käsittivät väärin sanan „persona“, joka merkitsee „naamari“ eikä suinkaan „henkilö“. Kun alussa puhuttiin Jumalan persoonista, tarkoitettiin Jumalan eri kasvoja, naamioita, samoin kuin hinduismissa puhuttiin trimurtista, Jumalan kolmesta kasvoista, jotka olivat Brahmaa, Vishnu ja Shiva. Ajattelemattomat ihmiset muodostivat sitten ainoan Jumalan naamioista kolme eri jumalaa. Muhamettilaiset nousivat jyrkästi tätä kolminaisuutta vastaan, sillä Jumala oli yksi. Sentähden heidän rukoushuutonsa vielä tänäpäivänä on: Allah, Jumala on yksi.

Voimme siis sanoa, että muhamettilaisuuden voima oli siinä, että se luuli olevansa kristinuskoa. Jeesus Kristus oli heille yksi profeetoista, vaikka Muhamet sitten tuli suuremmaksi seuraajiansa silmissä. Mutta islamin heikkous henkisesti katsoen on siinä, että se vastoin Kristuksen oppia turvautuu miekkaan.

Älkäämme unohtako, että Jeesus Kristus on kulmakivi totuuden ymmärtämiseen. Ken tahansa muu mestariolento tulee, hän on ainoastaan Jeesuksen nöyrä veli ja ystävä, muistuttaen ihmistä Kristuksen opista ja elämänyymmärryksestä, sitä enemmän paljastaen ja jatkaen.

Mutta minun piti puhua tulevan vuosisadan veljeyskäsitteestä. Voidakseni siitä jotain sanoa on edelläkäyvästä selvinnyt, että minun on mentävä takaisin omaan lapsuuteeni ja toisten lasten ja nuorten sielunelämään. Silloin muistan heti ja tuon mieleeni erään voimakkaan vaikutelman lapsuudestani ja nuoruudestani. Mikä tässä meidän nykyisessä yhteiskunnassamme ja yhteiselämässämme on kaikista kuvaavin piirre, mikä on se ehdoton ehto, jota ilman ei nykyinen yhteiskuntamme ja yhteiselämämme ollenkaan voisi olla olemassa? Kuvaavin piirre kaikessa meidän yhteiselämässämme on järjestys. Ilman järjestystä ei ole mitään yhteiskuntaa. Jollei kaikki ole tarkasti järjestetty, jollei kaikki käy kellon mukaan, jollei yhteiskunta ole kuin koneisto, jonka

eri rattaita voi ihailla ja joka kulkee öljyttynä hyvin, mutta kulkee sittenkin, vaikka se ritisee ja ratisee, – silloin ei ole tätä meidän yhteiskuntaamme. Kaikki olisi kaaosta, ellei olisi tätä järjestystä. Ja niin se epäilemättä olisi, niinkuin me nyt käsitämme yhteiselämää. Jolleivat oppilaat ja opettajat tule kouluun määrätyllä minuutilla, jolleivät virastot ja kaupat ole auki määrätyllä tunnilla, mitä tulee yhteiselämästä? Ei mitään. Sentähden meillä on järjestyksen valvojia, poliiseja ja oikeuslaitoksia, jotka pitävät yllä sisäistä järjestystä, ja sotajoukkoja, jotka huolehtivat ulkonaisesta kansainvälisestä järjestyksestä.

Ajatelkaa ja miettikää nyt omaa lapsuuttanne ja muistelkaa, mitä te tiesitte paradiisista tullessanne tänne. Minä muistan niin varmasti, että aina minun täytyi ihmetellä tätä järjestystä, sillä melkein aina se tuntui epäinhimilliseltä.

Kaikilla on kiire, kaikilla tehtävänsä ja velvollisuutensa, kaikilla huolestunut ja vakava ilme. Sitä ei lapsi ymmärrä. Jos lapsi kysyy jotain omaisiltaan, sediltä ja tädeiltä, sisarilta ja veljiltä, harvoin nämä osaavat olla luonnollisen hyviä ja kärsivällisiä. Heillä ei ole aikaa, heillä on tuhat touhua, heidän täytyy tulla toimeen maan päällä, tehdä työtä otsansa hiessä. Mutta lapsella on selvä muisto ja tieto siitä, että elämä on ihanaa, että elävät olennot osaavat rakastaa ja olla hyviä. Lapsi ei ymmärrä meidän yhteiskuntaamme.

Meillä ei tietysti ole syytä moittia vanhempia enemmän kuin lapsiakaan. Olemme maallisten olojemme orjia ja saatamme korkeintaan kysyä: Pitääkö olojen aina jäädä tämmöisiksi vai voisiko elämä muuttua toisenlaiseksi?

Taivaassa on elämä toista, ja onhan sanottu, että maallinen on oleva taivaallisen kuva.

Minkälainen on lapsen käsitys itsestään ja toisista? Luonnostaan sellainen, että olemme kaikki yhtä perhettä. Veljeys on todellisuus, joka perustuu yhteiseen isä-äitiimme, elämään, ja jota emme vanhempinakaan kiellä, mutta todellisuudessa emme sittenkään osaa olla veljiä. Olemme veljiä emmekä osaa olla veljiä, sillä meillä ei ole siihen – ei halua, ei kykyä, ei aikaa, ei tilaisuutta. Veljeyteen ja yhteenkuuluvaisuuteen kyllä käytännössäkin uskomme, mutta missä määrin ja missä muodossa? Puolueiden ja yhteisten intressien nimessä. Veljeys kuvastuu meille yhdistyneen joukon voimana, lauman älyttömänä yksimielisyytenä, yhtiön itsekkäänä yhteisälynä. Näin käsitämme veljeyden. Meidän pitäisi

ryhmittä, tulla toistemme kaltaisiksi ja kadottaa omaperäisyytemme. Myönnämme myös, että hengen veljeys on voimakkaampi kuin veriveljeys, että on ihmisiä, jotka ajattelevat, tuntevat ja tahtovat samalla tavalla, mutta heidänkin veljeytensä supistuu silloin oman lahkoon tai puolueen, luokan tai kansan „ohjelmaan“. Hyvä niinkin.

Mutta mitä lapset ja varsinkin nuoret ihmiset tietävät veljeydestä? He tuntevat sisässään, ettei ole veljeyttä se, että joukko ihmisiä on nuoralla köytetty, niin että heidät voi yhdellä kertaa sysätä. Metsässä on paljon puita, ja yhdessä ne muodostavat metsän. Koivumetsässä kaikki puut ovat toistensa kaltaisia, kaikki ovat koivuja. Mutta miten on ihmisten laita? Ovatko ihmiset veljiä silloin, kun ovat sieluissaan toisissaan kiinni kuin sillit tynnyrissä? Eivät. Jokainen nuorukainen tuntee sisässään, että veljeyttä on silloin, kun kukin yksilö on oma itsensä, kun kaikki kunnioittavat toisiaan, kun jokainen antaa toisen olla semmoinen kuin on, ihailien häntä hänen omaperäisyydessään ja iloiten kunkin erilaisuudesta. Jokainen ihminen on kuin taideteos, jota voi katsella, arvostella ja rakastaa. Se vain onkin rakkautta, kun rakastamme toisiamme sentähden, että kaikki olemme yksilöitä. Se vasta on veljeyttä.

Ja mitä veljeys merkitsee yhteiskuntaelämän suhteen? Se merkitsee, että meissä voi kehittyä uusi kyky veljeysrakkauteen vasta sitten, kun opimme vapaiksi ja pois siitä läksystä, minkä tässä yhteiskunnassa olemme saaneet oppia, nim. että yksilö on vähempiarvoinen kuin yhteiskunta, valtio. Meidän täytyy oppia tottelemattomiksi vanhoille ihanteille. Meidän täytyy vapautua nöyrästä ennakkoluuloihin alistumisesta, toisten talutusnuorassa kulkemisesta, vallanpitäjään ja auktoriteettien edessä matelemisesta.

Oma sisäinen tietoisuutemme sanoo: veljeys ei koskaan toteudu maailmassa korkeammassa mitassa, ennenkuin ihmiset kasvavat yksilöiksi, ennenkuin ymmärtävät, että ihminen ei ole pyörä koneessa, vaan kone itse, ennenkuin saavat tietää, että ihmisen tehtävä täällä maan päällä on kukin omalla tavallaan, parhaimman kykynsä mukaan ilmentää Jumalaa, totuuden jumalallista elämää, tuoda totuus maailmaan, niinkuin Jeesus Kristus sanoi itsestään. Sinun tehtäväsi, ihminen, on tuoda totuus maailmaan, kukaan muu ei sitä voi tehdä samalla tavalla kuin sinä. Mitä sinä elämästä tiedät, tuo se elämässäsi esille.

Semmoinen on oleva uusi veljeyskäsite. Ei se ilman muuta voi toteutua, mutta koska se nyt jo elää taivasmaailmassa enkelien ja vainajain mielessä, tulee siitä vuosien vierieessä fyysillisessä maailmassa eläville

ihmisille uusi elämänyymmärrys, ja vuosisatojen kuluttua tulee yhteiselämä yhteiskunnassa muodostumaan sen mukaan. Koska tämä tapahtuu, emme tiedä. Emmekä tiedä sen muotoa, sillä elämä itse luo uudet muodot, joita se tarvitsee.

(Ruusu-Risti 1929 Huhtikuu N:o 4, Johtajan osasto, s. 169-177)

Ruusu-Risti-Kirjasto N:o 32.

Vesimiehen merkissä.

Helsingin esitelmiä tammikuulla 1927.

II.

Aikakausten vaihtuessa.

Kaikki tässä näkyväisessä maailmassa muuttuu ja vaihtuu, mutta yksi on aina sama, – ihmishengen kaipuu totuuteen, ihmisen ikävöinti Jumalan tuntoon. Aikakausten vaihtuessa Jumala ei muutu eikä totuus vaihdu, ja ihmisen syvin kaipuu pysyy samana. Mitä sitten ihmisen suhteen vaihtuu? Meidän edellytyksemme ja mahdollisuutemme, meidän kykymme etsiä ja löytää. Se muuttuu, sillä se riippuu ulkonaisista asioista, – me itse personallisina ihmisolentoina olemme ulkonaisia verrattuina sisimpään henkeemme. Kun sanomme, että kaikista suurimman muutoksen oloissamme tällä tähdellä on saanut aikaan Jeesus Kristus, niin emme me tietenkään tarkoita, että hän olisi muuttanut sisintä henkeämme, joka aina on ollut sama ja aina tulee pysymään samana, vaan että hän on muuttanut kokonaan edellytykset, joiden avulla ja välityksellä voimme saavuttaa tyydytystä sisimmälle henkemme kaipuulle. Ne ovat niin suuresti muuttuneet, että saatamme puhua vanhasta ja uudesta liitosta, vieläpä uudesta tavasta etsiä totuutta ja Jumalaa.

Mitä yleensä maallisten olosuhteiden muuttumiseen tulee, on pidettävä mielessä, etteivät mitkään muutokset ja vaihtelut ole sattuman varassa.

Vanhan ajan filosofit ja tietäjät olivat havainnossaan tulleet siihen lopputulokseen, että koko ilmennyt maailma on älyn kannalta katsoen

ilmennyttä matematiikkaa, ja kieltämätön tosiasia on, että tämä kosmos on suurenmoisella tavalla järjestetty, – ja järjestys, se on aina lukuihin perustuvaa. Kaikkea voimme itseasiassa laskea, ja jos tuntisimme kaikki luonnon ja elämän lait, voisimme laskea ihmisen elämään ja ihmiskunnan historiaan kuuluvia asioita suurella tarkkuudella sekä taaksepäin että eteenpäin, sekä „muistaen“ että profetoiden. Tilastotieteilijät näyttävät numeroihin perustuen, että kaikenlaiset ilmiöt elämässämme ovat riippuvaisia sellaisista luonnon seikoista, joita voidaan matemaattisesti määritellä. He sanovat esim. että inhimillisten rikosten, varkauksien ja murhien paljous riippuu viljan hinnasta. Kun vilja on korkeassa hinnassa, tapahtuu enemmän rikoksia, ja kun se on alemmassa hinnassa, tapahtuu niitä vähemmän. Viljan hinta taas riippuu hyvistä ja huonoista sadoista. Mistä taas riippuvat katovuodet? Statistikot ovat huomaavinaan, että esim. Indian suuret katovuodet, joita aina seuraa sekä rikosten runsaus että nälkäkuolema sadoille tuhansille ihmisille, ovat suorastaan tekemisissä aurinkopilkujen kanssa. Ja koska aurinkopilkut säännöllisesti uudistuvat, uudistuvat samassa tahdissa katovuodet kohtalokkaine seurauksineen ihmisten elämässä.

Vanhan ajan nykyään ylönkatsotut astrologit eivät tainneet olla niinkään järjettömiä! Jokainen meistä myöntää, että vuodenaikojen ja vuorokausien vaihtelu on matemaattisesti laskettavissa, koska maapallomme kiertää vuodessa aurinkoa ja vuorokaudessa akseliaan. Mutta tuollaisista laskettavista seikoista riippuu meidän elämämme, sillä meidän on pakko nukkua, pakko valvoa, pakko järjestää elämämme päivän ja yön, kesän ja talven mukaan. Olemme luonnosta riippuvaisia, vain henkemme on ikuisuudesta ja vapaa.

Nyt tahdon kääntää huomionne yhteen tällaiseen aikakautiseen vaihteluun, joka on luonnollisista seikoista riippuvainen, mutta josta kaikki vanhat viisaat ovat sanoneet, että se vaikuttaa suuresti meidän elämäämme täällä maan päällä. Nykyaikaisetkin astrologit sen myöntävät. On olemassa astronominen aikakausi, jonka kuluessa maapallomme pohjoisnapa, ajateltuna suorassa viivassa pitennetyksi, piirtää matkan taivaalla läpi n.s. eläinradan; tätä vanhat kansat nimittivät „suureksi vuodeksi“, – roomalaiset sanoivat: *annus magnus*. Tämä suuri vuosi käsittää melkein 26,000 meidän tavallista vuottamme. Tähtitieteilijät näkyvät laskeneen ajan hiukan eri tavalla ja hiukan epävarmasti. Nykyjään sanotaan, että tämä aika on 25.822 tai 25.828 vuotta, ja kun katselin

ranskalaisen astronomivainajan Camille Flammarionin teosta „Kansantajuinen astronomia“, oli hän laskenut mainitun ajan 25.765 vuodeksi. Niinkauan kuin oppineet ovat epävarmoja, on täysi syy pitää kiinni vanhasta astrologisesta laskelmasta, jonka mukaan koko eläinrata on kierretty 25920 vuodessa ja jokainen eläinradan merkki kuljettu läpi 2160 vuodessa; tämä merkitsee toisin sanoen, että yhdessä maallisessa vuodessa siirrytään 50 kaarisekuntia ja että yhteen kaariasteeseen kuuluu 72 vuotta.

Mikä luonnonilmiö se nyt on, joka saa aikaan tämän suuren eläinratavuoden? Se on n. s. kevätpäivän tasauspisteen muuttuminen. Kevätpäivän tasaus on maaliskuun 21 päivänä, jolloin maapallomme on sellaisessa suhteessa aurinkoon, että päivät ja yöt ovat yhtä pitkät, kello kuudesta kello kuuteen. Sama asia tapahtuu syksyllä, jolloin syyskuun 21 p:nä on syyspäivän tasaus. Tämä tasausilmiö ja samalla vuodenaikojen vaihtelu riippuu siitä, että maapallo aurinkoa kiertäessään ei kulje akseli pystysuorassa vaan kaltevassa asennossa ja että tämä kaltevuus aina pysyy samassa tasossa aurinkoon nähden, siis osaksi aurinkoon päin kääntyneenä (kun meillä pohjoisella pallonpuoliskolla on kesä), osaksi auringosta pois päin kääntyneenä (kun meillä on talvi). Näiden kaikille tuttujien astronomisten ilmiöiden lisäksi tulee nyt n.s. kevätpäivän tasauspisteen siirtyminen. Kevätpäivän tasauspiste on kuten sanottu se kohta taivaalla, johon pohjoisnapamme tähtää joka vuosi maaliskuun 21 p:nä. Tämä piste ei pysy samana vaan siirtyy, ja siirtyminen johtuu siitä, että maapallon akselilla on oma kiertoliikkeensä, jota ei ole sekoitettava vuorokauden vaiheita aikaansaavan maapallon kiertämiseen akselinsa ympäri. Tämä akselin oma liike selviää, jos ajattelemme hyrrää. Samalla kun hyrrä lattialla kiertää akselinsa ympäri, kiertää akseli pisteen ympäri, niin että hyrrän „pohjoisnavan“ piirtämä ympyrä ilmassa kasvaa yhä suuremmaksi, kuta enemmän hyrrä väsyi. Meidän maapallomme on niinkuin hyrrä. Se kiertää auringon ympäri, mutta samalla on aivan kuin maapallomme akseli olisi kiinni jossain kiintopisteessä ja kiertäisi itse tuon kiintopisteen ympäri kerran 25,920 vuodessa. Siitä on seurauksena, että eläinrata näennäisesti siirtyy 50 sekuntia vuodessa maaliskuun 21 p:stä maaliskuun 21 p:ään. Sitä tähteä, joka kevätpäivän tasauspäivänä on lähinnä maapallomme pohjoisnavan tähtäyspistettä, nimitämme Pohjantähdeksi. Nykyinen Pohjantähti on kaikille tuttu. Se kuuluu Pieneen Karhuun, ja sen löydämme helpoimmin menemällä Otavan viimeisestä oikeanpuolisesta tähdestä suoraan eteenpäin.

Pohjantähti ei luonnollisesti aina ole sama tähti, ja siitä asiasta meillä on historiallisia todistuksia. On astronomisia tietoja vanhasta Egyptistä, on tähtitieteellisiä taulukkoja Kiinasta ja Indiasta, joiden nojalla varmuudella tiedetään, että esim. 2500 vuotta ennen Kristusta oli Pohjantähdenä aivan toinen tähti kuin nykyään; tähtitieteilijäin ja arkeologien mukaan Egyptin pyramiidi rakennettiin silloin kun Alfa Draconis oli Pohjantähdenä, koska egyptiläisten tiedonantojen mukaan pyramiidin huippu tähtäsi siihen.

Jos olemme tutkineet nykyaikaista astrologiaa, ymmärrämme ja uskomme, että tällaiset aikakausien vaihtelut vaikuttavat suuresti elämäämme maan päällä. Vanhat egyptiläiset sanoivat, että maailma on aina taas samanlainen 30,000 vuoden perästä. Tämä oli luonnollisesti eksoteerinen, julkinen ja helposti muistettava luku, mutta esoteerisesti epäilemättä sillä tarkoitettiin „suurta (noin 26000 vuotta kestävä) vuotta“, jonka perästä tähtitaitavas taas on sama. Silloin, egyptiläiset laskivat, ovat olosuhteet samankaltaisia koska samat tähtivoimat ovat vaikuttamassa. Kaikki vanhat uskoivat siihen, että eläinradalla, näillä suurilla kaukaisilla tähtimaailmoilla oli ihmeellinen vaikutus meidänkin pieneen planeettaamme ja elämään täällä. Kaikki kosmoksessa on yhtä. Tähdet eivät ole ainoastaan aineellisia kappaleita, vaan kosmisten voimien mahtavien jumalallisten olentojen ulkonaisia verhoja eli ruumiita. Nämä tähti-enkelit ja jumalalliset olennot ne etupäässä vaikuttavat meidän maapallomme elämään ja kohtaloon.

Eläinradassa on kaksitoista merkkiä ja sentähden suuren vuoden, magnus annuksen aikana on 12 pienempää aikakautta, samoin kuin tavallisen vuotemme aikana on 12 kuukautta. Ja niinkuin olosuhteet maanpäällä muuttuvat pienemmässä määrässä joka vuoden aikana, koska talvi on erilainen kuin kesä, joulukuu erilainen kuin kesäkuu, niin ymmärrämme, että suuren vuoden aikana on 12 aikakautta, jotka ovat keskenään erilaisia, – ei niin paljon ulkonaisen luonnon suhteen kuin yhteiskunnallisten ja inhimillisten olojen puolesta.

Vanhat egyptiläiset lisäsivät vielä erään kiintoisan seikan. He sanoivat, että ihmisen henki syntyy kerran maan päälle 3000 (oikeammin 2160) vuoden aikana. Tästä vanhasta egyptiläisestä viisaudesta on periytynyt länsimainen, rosenkreutsiläinen viisautemme, ja esoteerisesti egyptiläinen päätelmä merkitsee, että ihminen syntyy kerran maan päälle kunkin tällaisen aikakauden aikana, siis kevätpäivän tasauspisteen ollessa määrättyssä merkissä eläinradassa, ja koska koko ihminen syntyy, pitää hänellä siis olla kaksi ruumistusta, toinen miehenä ja toinen naisena.

Antroposofit, jotka saivat opetuksensa tohtori Steineriltä hänen seurattessaan rosenkreutsiläistä traditsionia, sanoivat nimenomaan, että tuhannen vuoden perästä ihminen syntyy jälleen maan päälle ja sukupuolet vaihtuvat. Tämän voisimme sanoa olevan luonnon määräämän järjestyksen, mutta se ei pidä paikkaansa todellisuudessa, koska ihminen on aikakausien vierieessä kehittynyt yksilölliseksi ja uppiniskaiseksi olennoiksi, joka ei sokeasti tottele luontoa, vaan rikkoo sitä vastaan ja etsii pettävää onnea omalla tavallaan. Harva ihmisyksilö jälleensyntyy kiltisti kerran miehenä ja kerran naisena saman merkin aikana, vaan sääntönä melkein on, että ihmisen jälleensyntyminen tapahtuu ihan toisella tavalla. Madame Blavatsky sanoi, että jälleensyntyminen tapahtuu keskimäärin 1500 vuoden perästä, mutta että osa ihmis-sieluja syntyy hyvin pian jälleen ja toiset taas sangen harvoin. Vaihtelu sukupuolesta toiseen ei myöskään tapahdu säännöllisessä tahdissa; ihminen saattaa viipyä 3 tai 7 kertaa samassa sukupuoleessa. Sääntönä on pikemmin se, että ihmisellä on määrätty läksynsä opittavana jokaisessa merkissä, tapahtukoon tuo oppiminen yhdessä tai useammassa ruumistuksessa, samassa tai eri sukupuolissa.

Kevätpäivän tasauspiste on nykyään joko Kalojen merkin loppupäässä tai on vastikään siirtynyt Vesimiehen merkkiin. Tasauspiste siirtyy siis päinvastaiseen suuntaan kuin auringon näennäinen kulku eläinradan merkissä joka vuoden aikana. Almanakka kertoo, että maaliskuun 21 p:nä aurinko siirtyy Kaloista Oinaaseen. Tämä tapahtuu joka vuosi sentähden että kierrämme auringon ympäri. Sitä emme saa sekoittaa tasauspisteen siirtymiseen.

Astronomit ovat kaikki yhtämieltä siitä, että tasauspiste on Kalojen ja Vesimiehen rajamailla, mutta täsmällisiä aikamääräyksiä eivät anna.

Flammarion sanoi Astronomiassaan, joka ilmestyi viime vuosisadalla, että tasauspiste „pian“ tulee siirtymään Vesimieheen. Yhdysvaltojen meriobservatorio on äskettäin ilmoittanut, että tasauspiste on noin 8 á 10 asteen etäisyydellä Vesimiehen rajasta, joten vielä kestäisi noin 6 á 700 vuotta, ennenkuin tasauspiste olisi Vesimiehessä.²⁾

Kahden tuhannen vuoden aikana on nyt Kalojen merkki vaikuttanut elämäämme maan päällä. Täydellä syyllä, kuten kohta näemme, voimme sanoa, että juuri Kalojen vaikutusvallan aikana piti Jeesuksen syntyä

²⁾ Myöhemmin tässä samassa esitelmäsarjassa olen lausunut oman mielipiteeni ja todistellut sitä. P. E.

maailmaan. Silloin vain oli näet mahdollista Kristuselämän ruumistua kokonaan inhimilliseen henkeen; muulloin se ei olisi voinut tapahtua. Sentähden voimme myös lisätä: jos Jeesus tahtoi itse jatkaa työtään ruumistumalla tänne ja ottamalla uudestaan fyysillisen muodon, ei se voisi tapahtua ennen kuin 24,000 vuoden perästä. Silloin vasta olisi Kalojen merkki taas vallalla, ja silloin Jeesus voisi omassa merkissään jatkaa ja aloittaa samalla uutta. (Tämä on turha fantasia, sillä Jeesus Kristus ei ruumistu uudestaan.)

Miksi nyt tämä Kalojen merkki on niin ihmeellinen? Se on ihmeellinen sen takia, että se on tekemisissä ihmiskunnan sisäisimmän henkielämän kanssa. Kalojen merkkiä hallitsee planeetta Neptunus. Neptunus on veljesrakkauden, mitä syvimmän henkisen rakkauden planeetta. Kalojen merkissä on Neptunus vaikuttavana kiertotähtenä, koska veljesrakkauden kosmisten voimien vaikutus maan päälle kulkee Neptunuksen enkelin kautta, ja Neptunuksen enkelin omat syvimät ominaisuudet tulevat ilmi Kalojen merkissä. Tämä on kuten sanottu syvintä ihmisrakkautta ja tietäjät ovat yhtä mieltä siitä, että meidän ihmiskuntamme on tällä tähdellä oppimassa rakkauden läksyä. Meidän syvin perussävelemme on rakkaus, rakkaus korkeimmassa, ylevimmässä ja syvimässä muodossa, jommoisena se tulee ilmi Neptunuksen ja Kalojen kautta. Sentähden Jeesus Kristus ilmestyi Kalojen merkissä. Vanhoissa hautakirjoituksissa ja piirustuksissa on Kristusta kuvattu kalaksi ja hänen nimensä *Iesus Khristos Theou Hyios Soter*, joka merkitsee Jeesus Kristus Jumalan poika, Vapahtaja, lyhennettiin kristikunnan alkuaikoina siten, että otettiin alkukirjaimet: I, Kh, Th, Y ja S, ja saatiin sana: *Ikhthys*, joka merkitsee „kala“. Kristikunta täten tavallaan palvoi kalaa, niinkuin esim. Egyptissä palvottiin Apis-härkää ja Indiassa lehmää pidettiin pyhänä, silloin kun – niinkuin tieteelliset tutkijat sanovat – kevätpäivän tasauspiste oli Härässä.

Jeesus Kristus pani kuitenkin alulle niin suurenmoisen ja mahtavan mullistuksen maapallon oloissa, että muut merkit, jotka seuraavat 24000 vuoden aikana kaloja, eivät saata muuta kuin painostaa hänen työtään ja tuoda esille eri puolia siitä. Syntyy tietysti suuriakin opettajia maailmaan, mutta kaikki he viittaavat Jeesukseen, kaikkien täytyy perustua häneen. Hänen työnsä on niin laaja okkultisesti katsoen. Jos joku liike on salaisesta maailmasta kotoisin, täytyy sen pohjautua Kristukseen.

Kun nyt olemme siirtymässä Vesimieheen, pyrkii jotain uutta sielunelämästämme näkyviin, joka auttaa meitä paremmin ymmärtämään

Kristusta. Jos olisimme osanneet Kalojen ja Neptunuksen vaikutuksen aikana ottaa vastaan Jeesuksen sanoman, olisimme nyt jo eläneet maan päällä ilman sotia, murhia ja väkivaltaa. Olisimme oppineet elämään veljellisesti ja olisimme saaneet apua luonnolta itseltään, mutta kun emme sitä oppineet, on edessämme 24,000 vuotta kestävä taival, jonka aikana olemme tilaisuudessa yrittämään parastamme. Mikään ei tapahdu pakosta, kaikki hyvä on oleva ihmisten puolelta vapaaehtoista.

Vesimiehen merkissä vaikuttaakin planeetta Uranus, joka on yksilöllisen itsenäisyyden, yritteliäisyyden ja aloitteellisuuden planeetta. Tulevan kahdentuhannen vuoden aikana meidän täytyy ottaa vastaan Uranuksen vaikutusta, jotta tulisimme itsenäiseksi, sillä laumaolentoja emme enää saa ihmisinä olla.

(Ruusu-Risti 1929 Toukokuu N:o 5, Johtajan osasto, s. 221-227)

Ruusu-Risti-Kirjasto N:o 32.

Vesimiehen merkissä.

Helsingin esitelmiä tammikuulla 1927.

III.

Milloin vesimieskausi alkaa?

Eräs ystäväni kysyi minulta, eikö voi okkultisesti määritellä, koska Aqvarius- eli Vesimieskausi alkaa, sillä tähtitieteilijät eivät ole tarkkaan määränneet tätä hetkeä. Tähän vastasin, että se epäilemättä voidaan okkultisesti määritellä. Valkoisen veljeskunnan Mestarit ja korkeat vihityt epäilemättä tietävät hetken päivälleen. Mutta vanha sääntö on että Valkoisen veljeskunnan tarkkoja numeroita ei koskaan ilmoiteta siitä yksinkertaisesta syystä, että ulkopuoliset eivät omilla laskuillaan pystyisi niitä kontrolloimaan, joten ne jäisivät kokonaan oman auktoriteettinsa varaan. Mutta viisaiden tietäjien silmämääränä on, että ihmiset oppisivat itse ajattelemaan, itse etsimään ja tutkimaan. Tästä Madame Blavatsky yhtämittaa huomauttaa Salaisessa Opissa puhuessaan aikakaudesta ja aikamääräyksistä. Opetuslapsille ei kerrota tarkkoja numeroita, annetaan

vain viittauksia, jotta he hankkimiansa tietojen nojalla tekisivät itse johtopäätöksiä.

Ystävänä kysymyksen johdosta tekee minun nyt mieleni selittää, miten kyseessä oleva aikamääräys minulle kuvastuu. En tietenkään tiedä tarkkoja numeroita, mutta haluan omien havaintojeni nojalla tehdä joitain johtopäätöksiä.

Ennenkuin mitään osasin laskea tai ymmärtää Vesimiesmerkistä ja suuresta kosmisesta vuodesta (annus magnus) ja sen eri vaikutuksista maapallomme ihmiskuntaan, olin kyllä tietoinen siitä, että elämme nykyään ajassa, joka muistuttaa henkisesti aikaa parituhatta vuotta sitten, aikaa, jolloin Jeesus Kristus syntyi maailmaan. Vasta myöhemmin olen ymmärtänyt, miten tämä on selitettävissä astrologisesti.

Suuren vuoden kunakin kuukautena vaikuttaa erikoinen kosminen voima ja kussakin Zodiaki- eli Eläinradan merkissä on joku meidän aurinkokuntamme pyhistä planeetoista sinä niin sanoakseni linssinä, joka kokoaa kosmiset voimat ja lähettää ne aurinkokuntaan. Siten esim. sanotaan, että Vesimiehen merkissä on Saturnus hallitsevana ja salaisesti Uranus, – itse asiassa menneisyudessa Saturnus, vastedes yhä suuremmalla voimalla Uranus. Uranus planeetta on aivankuin se ovi meidän aurinkokunnassamme, joka avautuu Vesimiehen merkissä ja jonka kautta Vesimies-voimat virtaavat meidän 7:ään pyhään planeettaamme, niihin 7:ään planeettahenkeen, jotka ovat Logoksen istuimen ympärillä. Nämä 7 planeettaa ottavat vuorotellen suuremmassa mitassa vastaan mainittuja voimia. Sentähden jaetaan taivaallinen kuukausi 7:ään periodiin, joita voimme nimittää viikoiksi tai päiviksi. Kutakin periodia hallitsee määrätty pyhä planeetta eli planeetta-henki, vuorotellen siis Aurinko, Venus, Merkurius, Kuu, Saturnus, Jupiter ja Mars. Koska jokainen taivaallinen kuukausi kestää 2,160 vuotta, niin jokainen planeettapäivä kestää 7 osan eli 309 vuotta. Tämän seikan nojalla minä väitän, että nykyinen aika muistuttaa Kristuksen esiintymisaikaa ja että siis Vesimiehen merkki on äskettäin alkanut.

Ennen Vesimiestä oli taivaallamme Kalojen merkki 2160 vuoden aikana ja Jeesus Kristus esiintyi Kalojen merkin alussa. Minkätähden hän esiintyi Kalojen merkin alussa? Sentähden, että hän edusti yleismaailmallista, kosmista Logosta, hän itseasiassa oli Logos maan päällä, hän oli vuodatus universaalisesta Logoksesta. Milloinka hänen inkarnationsinsa siis on täytynyt tapahtua? Sen on täytynyt tapahtua silloin, kun pyhä planeetta Aurinko oli hallitsevana, koska Aurinko ja meidän aurinkologoksemme

korkeimmalla, intensiivisimmällä tavalla edustaa kosmista Logosta. Jeesuksen esiintyminen Kalojen merkissä on täten tapahtunut Kalojen merkin alkupäässä, koska silloin Aurinko hallitsi. Jeesus esiintyi niiden 309 vuoden sisällä, jolloin Aurinko hallitsi. Sen tarkempiin tuloksiin emme ole vielä päässeet. Mistä nyt voimme päättää, onko se tapahtunut meidän *ajanlaskumme* alussa vaiko varhemmin? Väittäväthän jotkut Jeesuksen syntyneen 105 vuotta e.Kr. Jos Jeesus olisi esiintynyt Auringon hallituskauden alussa, olisi tämä kausi kestänyt Jeesuksen syntymästä 300 vuotta eteenpäin, mikä silloin merkitsisi, että Kalojen taivaallinen kuukausi loppuisi ja Vesimiehen aika alkaisi vasta vuonna 2160. Miten on asian laita? Onko mitään tosiseikkaa, jonka nojalla tämän kysymyksen voisimme ratkaista? On olemassa eräs okkultinen tosiseikka. Se on, että Jeesus Kristus edusti okkultisessa maailmassa Logosta ja siis pyhää Aurinkoa, ja nyt, kun Kristus on kaiken yläpuolella, Logosta eli Aurinkoa edustaa eräs merkillinen ja hyvin korkea älyolento, jota länsimaaisessa okkultismissa on totuttu nimittämään Mikaeliksi. Hän on pääenkeleistä se, joka lohikäärmeen voitti; hän se johtaa „taivaallisia sotajoukkoja“, taistelee niiden etunenässä ja vie voiton mustilta voimilta. Mikaelilla on henkimaailmassa suuri tehtävä, ja Mikael on toisin sanoen se pyhä planeettahenki, jota astrologiassa merkitään Auringolla. Mikaelin eli Auringon suhteen tekee mieleni nyt toistaa, mitä mainitsin, silloin kun varsinainen Ruusu-Risti-työmme v. 1920 alkoi ja kun pidin ensimmäisen esitelmäsarjan, joka perusteli ruusuristiläistä maailmankatsomustamme, – se seikka nimittäin, että – ei niin pitkiä aikoja sitten Mikael on näkymättömässä maailmassa taas astunut hallitukseen. Tämä on okkultinen tosiseikka, jota en usko monenkaan länsimaalaisen okkultistin kieltävän. Mikaelilla on ohjaket käsisään ja se merkitsee, että henkimaailmassa on ollut sangen suurenmoinen „sota“ valkoisten ja mustien välillä, joka on päättynyt valkoisten voittoon. Mikael on voittanut mustat voimat.

Ymmärrämme, mitä tällä sanalla tarkoitetaan, kun ajattelemme ihmiskunnan elämää. Varsinkin länsimailla on pitkin kristillistä aikaa eletty alituisissa vehkeilyissä, vallantavoitteluissa ja väkivallan teoissa. Henkimaailmaan on siten kerääntynyt sanomaton määrä itsekkäitä ajatuksia, koston ja tuskan tunteita, jotka siinä ilmenevät suurena tummana ukkospilvenä. Pahat ajatukset vetävät toisiaan salaperäisellä voimalla puoleensa, siten vahvistuen ja lisääntyen. Ja henkimaailmassa on paljon

olentoja, jotka viihtyvät juuri tässä ilkeydessä, on pahoja ihmisolentoja, eläviäkin, mustia ja harmaita maagikoita, jotka käyttävät tuota mustaa pilveä hyväkseen omiin tarkoituksiinsa. Mutta henkimaailmassa syttyy silloin tällöin puhdistava suursiivous, – ja se puhdistus heijastuu tähän ulkonaiseen maailmaan luonnonmullistuksina ja sotina.

Ennenkuin Mikaelin Aurinko-kausi alkaa on johdossa planeettahenki, jota länsimailla nimitetään Rafaeliksi ja jonka kiertotähtenä on Mars. Rafael-Mars on intohimoisesti taisteleva enkeliolento, ja sentähden on noin 300 vuoden aikana henkimaailmassa oikeuden puolesta „sodittu“ vääryyttä vastaan. Valkoiset ja mustat voimat ovat nousseet toisiaan vastaan, ja pelastava rauha saavutettiin vasta, kun Mikael astui näyttämölle. Mikael tuli ja voitti ja ne, jotka osaavat tutkia näitä asioita, tietävät, että Mikael on vastikään astunut näyttämölle.

Kysykäämme nyt uudelleen: Milloin tapahtui Jeesuksen esiintyminen? Aurinko-kauden alussako? Jos se tapahtui Aurinko-kauden alussa, silloin meillä on vielä jälellä muutamia satoja vuosia, ennenkuin Kalojen vaikutus loppuu. Silloin me itse asiassa nyt eläisimme Rafaelin Mars-kautta, joka olisi alkanut vasta viime vuosisadan keskivaiheilla. Mutta nyt okkultisesti tiedämme, että Marsin aikakausi on juuri loppunut ja Mikael astunut näyttämölle. Tämä taas merkitsee, että Kalojen aikakausi on umpeen kulunut ja Vesimieskausi alkanut, sillä Marsin viikko on joka suurkuukaudessa viimeinen, samoin kuin Auringon kausi on suurkuukauden ensimmäinen. Okkultistit, jotka eivät ole saaneet tarkkoja numeroita Mestareilta, sanovat, että Mikael astui hallitukseen vuonna 1880. Tämä luku saattaa olla pätevä, mutta ei ole sanottu, että se on tarkka. Se voi vaihdella muutamia kymmeniä vuosia, ja tahdon mainita toisen vuosiluvun, joka ehkei ole sen pätevämpi, vaikka molemmat lienevät lähellä oikeata vuotta. Tämä toinen vuosiluku on 1898. Näin ollen Mikaelin hallituskausi alkoi ja Vesimiehen merkki astui toimintaan joko 1880 tai 1898. Jälkimmäistä vuosilukua 1898 mielestäni vähän puoltaa se seikka, että itämailla on vanha lasku „mustasta aikakaudesta“ eli *Kali Jugasta*, jonka sanotaan alkaneen silloin kun Krishna kuoli, toisin sanoen v. 3102 e. Kr. Tämän Kali Jugan aikakauden ensimmäinen periodi on mustin ja vaikein, se on onnetonta aikaa ihmiskunnalle, ja se kestää itämaalaisien laskujen mukaan 5000 vuotta. Madame Blavatsky puhuu näistä asioista Salaisessa Opissa ja mainitsee, että Kali Jugan mustin aika loppuu v. 1898, koska silloin 5000 vuotta on kulunut Krishnan kuolemasta.

On otettava huomioon, että sekä näkymättömässä että näkyväisessä todellisuudessa mikään ei ala eikä lopu „sekunnilleen“, vaan että kaikki kulkee limittäin, koska aina täytyy olla ylimenoa toisesta toiseen eli murrosaika, joka liittyy kaksi erilaista väriä yhdeksi. Meillä on joka päivä silmiinpistävä esimerkki tästä luonnonlaista – varsinkin täällä pohjolassa. Päivä ei muutu yöksi samalla hetkellä kuin aurinko on laskenut taivaanrannan taa, vaan sekä ennen että jälkeen on pitkä hämärä, jolla on oma viehättävä kauneutensa. Sentähden kun sanomme, että Mikaelin aikakausi alkaa vuonna 1898, ei se merkitse, että määrätyllä sekunnilla Rafael-Mars-hengen vaikutus olisi loppunut ja Mikaelin vaikutus alkanut. Päinvastoin Rafael jo loppuaikoina valmisti Mikaelin tuloa. Ylimenoaikana voi itseasiassa huomata molempien vaikutusta. Sentähden tarkka numero merkitsee vain sitä, että Mikael on ottanut ohjokset juuri silloin käsiinsä. Ja koska nyt itämaitten viisaiden mukaan Kali Jugan ensimmäinen periodi loppuu vuonna 1898, olen näkevinäni, että tämä vuosi pitäisi olla Mikaelin hallituskauden alkuvuosi. Silloin Vesimiehen merkki samalla on astunut toimintaan ja Kalojen merkki on kulunut loppuun tuona vuonna 1898.

Nyt voimme kysyä: Koska Kalojen merkin aikana hallitsi Aurinko eli Mikael? Hän hallitsi tietysti Kalojen merkin alkuaikana. Jos Kalojen merkki loppui vuonna 1898, täytyy vähentää 1898 vuotta Kalojen merkin kokoa, joka on 2160 vuotta, jolloin joudumme vuoteen 262 e.Kr. Mikaelin hallituskausi Kaloissa alkoi siis vuonna 262 e.Kr. ja loppui v. 47 j. Kr. Kristuksen on siis täytynyt esiintyä tämän ajan sisällä: 262 e. Kr. - 47 j. Kr.

Nyt on olemassa sellainen okkultinen laki, että jos joku suuri lähettiläs ilmestyy, täytyy hänen tuloaan valmistaa, vieläpä valmistaa samanlaisten sisäisten okkultisten olosuhteiden vallitessa. Jeesuksen edellä on täytynyt kulkea lähettiläitä, jotka ovat valmistaneet hänen tuloaan. Näitä lähettiläitä olivat Jeesus ben Pandira, joka eli 100 vuotta e. Kr., ja myöhemmin Johannes Kastaja. Okkultistit ovat yhtä mieltä siitä, että suuren lähettilään ilmestymisaika on merkin loppupuolella. Jeesus Kristus on siis ilmestynyt maailmaan Mikael-hallituskauden loppupuolella. Jos edellä mainituista vuosiluvuista valitsemme vuoden 1880, joudumme siihen, että Mikaelin hallituskausi Kaloissa loppui v. 29 j. Kr., samalla kun Jeesus ristiinnaulittiin. Tämän vuoden 1880 puolesta puhuu siis se, että Jeesus ristiinnaulittiin, silloin kun Auringon eli Mikaelin hallituskausi loppui Kaloissa. Mutta jos taas otamme huomioon, että Jeesus ilmestyi kauan aikaa opetuslapsilleen kuolemansa jälkeen ja opetti heitä persoonallisesti, voimme otaksua, että sekin kaikki tapahtui Mikaelin hallitessa, jolloin siis Mikaelin kausi kesti

kauemman aikaa. Silloin taasen tulemme vuoteen 1898, joka on yhteydessä Kali Jugan kanssa. Joka tapauksessa näyttää varmalta, että Mikaelin aikakausi on taas alkanut ja että siis nyt elämme Vesimiehen merkissä.

Kristillisen historiamme planeettaperiodit ovat siis seuraavat, jos edellytämme, niinkuin mieleni tekisi, että

Kalojen kausi loppui

1898:

Aurinko	262 e. Kr. –	47 j. Kr.
Venus	47 j. Kr. –	356 j. Kr.
Merkurius	356 j. Kr. –	664 j. Kr.
Kuu	664 j. Kr. –	972 j. Kr.
Saturnus	972 j. Kr. –	1280 j. Kr.
Jupiter	1280 j. Kr. –	1589 j. Kr.
Mars	1589 j. Kr. –	1898 j. Kr.

Kummassakin tapauksessa henkevä alkukristillisyyden aika sattui Venuksen hallitessa; kirkon organisoituminen ja dogmien synty Merkuriuksen; kirkon fantastinen vallan tavoittelu ja „pimeä keskiaika“ Kuun ja Saturnuksen; renesanssi, Amerikan löytö, kirjapaino y. m., Jupiterin; uusi aika keksintöineen, valloitusretkineen ja värillisten rotujen sortamisineen Marsin hallitessa.

Muist. Saatuani käsiini H. P. B:n evankeliumitutkielman näin ilokseni ja ihmeekseni, että H. P. B. on samalla kannalla ajanmääräysten suhteen, koska hän sanoo: „kun se muutaman vuoden kuluttua astuu *Vesimiehen* merkkiin . . .“ Tämän H. P. B. kirjoitti v. 1887. „Muutaman vuoden kuluttua“ tarkoittaa silmännähtävästi v. 1898. (Kts. Ruusu-Risti n:o 5, s. 188, muist.)

(Ruusu-Risti 1929 Elokuu N:o 6, Johtajan osasto, s. 267-272)

Ruusu-Risti-Kirjasto N:o 32.

Vesimiehen merkissä.

Helsingin esitelmiä tammikuulla 1927.

Vesimiehen merkissä.

Meidän n.s. kristillinen kulttuurimme on kulkenut Kalojen merkissä ja olemme nyt äskettäin (v. 1898) siirtyneet Vesimiehen merkkiin, jossa tuleva kulttuuri on kulkeva. Kalojen merkissä on syvimmällä ollut johtavana planeettana Neptunus, joka on jumalallis-inhimillisen veljesrakkauden planeetta. Kalojen merkissä Jeesus Kristus eli, toimi ja kuoli, ja koko meidän tähtemme tehtävä, samoin kuin ihmiskuntamme syvä ja taivaallinen päämäärä on rakkauden oppiminen. Jeesus Kristus, joka kerrassaan mullisti ja muutti elämän suhteet tällä planeetalla, sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa, tuli luonnollisesti Kalojen merkissä, koska se on eläinradan syvin ja korkein merkki. Viime kuluneen 2000:n vuoden aikana on ihmiskuntaamme erikoisesti vaikuttanut Neptunus-planeetan voima, voisimme sanoa: Jeesuksen Kristuksen henki, mikä käytännöllisessä elämässä on merkinnyt sitä, että meillä ihmisillä on ollut erikoinen mahdollisuus kasvaa veljesrakkaudessa tällä ajalla. Olemmeko käyttäneet tilaisuutta hyväksemme? Mikäli emme ole osanneet sitä tehdä, koska rakkaus tulee luoksemme myös tunteen aalloilla, olemme menneet toiseen äärimmäisyyteen, nim. rikollisuuteen. Se vaikutus, mikä olisi stimuloinut meissä syvimpiä rakkauden tunteita, se on vain hipaissut meitä, kun emme ole osanneet sitä tuntea, herättäen samalla meissä itsekkäitä ja rikollisia intohimoja.

Täytyy tunnustaa, että juuri tässä kristillisessä sivistyksessä, Kalojen merkissä, jossa on ollut niin äärettömän suuret mahdollisuudet hyvään, on tullut pahaa ja julmaa esille ehkä suuremmassa mitassa kuin muulloin ja muualla. Ei missään uskonnossa ole esiintynyt niin paljon personallista rikollisuutta kuin kristikunnassa viime parin tuhannen vuoden aikana. Kristikunta on aivan ekseloinut siinä suhteessa. Tilastolliset tutkimukset ovat näyttäneet, että esim. buddhalaisessa ja hindulaisessa maailmassa ei ole tehty läheskään niin paljon rikoksia kuin kristittyjen kesken. Onhan koko maapallo elänyt Kalojen merkissä, mutta kristikunta on kääntynyt nimellisesti Jeesuksen Kristuksen puoleen vedoten hänen työhönsä ja vetäen puoleensa Neptunuksen voimaa, ja kykenemättä kulkemaan kaikessa vanhojen kulttuurien edellä se on kompastunut ja jäänyt monessa suhteessa jällelle.

Vesimiehen aikakausi, jota johtavana planeettana hallitsee Uranus, on toisen luontoinen kuin Kalojen. Vesimies on ensimmäinen niistä annus

magnuksen yhdestätoista jälellä olevasta „suurkuukaudesta“, joiden aikana ihmiskunnan tulee oppia yhä uusilta puolilta ymmärtämään ja omaksumaan Jeesuksen Kristuksen pelastustyötä, uuden liiton rakkauden evankeliumia. Uranus-tähden vaikutuksen alla tullaan nyt aluksi kahden tuhannen vuoden aikana määrättyllä uudella tavalla paremmin käsittämään Kristusta. Oireita jo näkyy, sillä tätä uutta on valmistettu useampana satana vuotena, – itse asiassa siitä lähtien, kun Christian Rosenkreuz esiintyi Euroopassa viidennellätoista vuosisadalla. Christian Rosenkreuz pani alulle salaisen teosofisen liikkeen. Keskiajan pimeyden perästä koitti uusi aika, joka alkoi kulkea okkultisesti rosenkreuziläisen vaikutuksen merkeissä. Sen perästä kun Rosenkreuz Valkoisen Looshin käskystä työskenteli Euroopassa, pääsi tieteellinen ajattelu vauhtiin täällä. Tieteellinen tutkimustyö on valmistanut meitä uutta aikaa vastaan ottamaan, sillä se on kasvattanut meissä uutta ominaisuutta, ajatusta. Keskiajalla meissä kehittyi tunne. Keskiaika oli pimeä monessa suhteessa, mutta sen uskonnollinen tunne loisti suurella hartaudellaan. Ne ihmiset, jotka ottivat vastaan „Valkoisen Kristuksen“, kehittyivät hartauksi, uskonnollisiksi luonteiksi. Mutta tämä keskiajan valo himmeni vähitellen, kun tieteellinen työ alkoi. Ihmisten järki nousi uppiskaisena huutamaan totuutta omalla tavallaan. Nyt olemme päässeet ajatuksen ja järjen kehityksessä niin pitkälle, että viime vuosisadalla alkoi varsinainen teosofinen työ. Se, jota ennen oli harrastettu salaisissa seuroissa, tuli nyt julkiseksi viime vuosisadan loppupuolella teosofisen liikkeen kautta. Sillä tavalla tieteellinen tutkimustyö kutsui julkisuuteen sen salaisen, rinnalla kulkevan totuuden etsimisen, jota Christian Rosenkreuz oli pannut alulle.

Kun tahdomme luoda itsellemme käsityksen tulevasta sivistyksestä, joka kulkee Vesimiehen merkissä, täytyy meidän ottaa huomioon kaikki se, mitä olemme oppineet teosofiselta liikkeeltä. Madame Blavatskyn tuoma teosofinen sanoma on meille avain tulevaan aikakauteen.

Järkevä ajatus on nyt jo päässyt etualalle inhimillisessä arvonannossamme, ja se se tulee olemaan uuden sivistyksen ja aikakauden varsinaisena tunnusmerkinä. Tällä en tarkoita kuivaa, laskevaa, materialistista järkeä, vaan sitä kirkasta älyä, jonka rinnalla kulkee tunnekin voimakkaana mukana, vaikka tämä tunne usein on yllättävä ilmiö, jota sangen vähän vielä saatamme aavistaa.

Minkälainen henkinen ilmapiiri yleensä tulee olemaan tulevassa sivistyksessä, sitä ei ole mahdoton kuvitella. Tekisi mieleni sanoa: se tulee olemaan suurempaa uskoa käytännössä kuin mitä koskaan on löytynyt

tässä Kalojen merkissä, vaikka olemmekin kristillisessä sivistyksessä puhuneet uskosta elämän tärkeimpänä ilmiönä. Uusi usko tulee perustumaan järkipärisiin ja todistettuihin tosiseikkoihin, se on oleva uskoa, joka ei sokeana leijaile tyhjässä, vaan perustuu selviin havaintoihin, mutta joka tapauksessa on yksilön uskoa. Jokaisen ihmisen täytyy uskoa, ei usko ole mitään, jollei se ole ihmisessä elävä. Mutta mikä se on oleva tuo usko, joka asettuu yleisenä vaatimuksena kaikille? Se on oleva usko Jumalaan ja ihmisen henkeen.

Tätä väitettä täytyy hieman selittää. Kristillisessä sivistyksessä on juuri muka uskottu Jumalaan ja ihmisen henkeen, – kuolemattomaan elämään, joka kuoleman jälkeen odottaa ihmistä iankaikkisena autuutena tai kadotuksena. Mutta tämä on ollut teoreettista uskoa, joka verrattain harvoin on vienyt käytännöllisyyteen. Uudessa sivistyksessä tullaan „usko“ käsittämään käytännöllisellä tavalla. Siinä ei tarvitse puhua uskosta Jumalaan niin paljon, sillä kaikki ihmiset ymmärtävät, että täytyy uskoa Jumalaan, s.o. elämän hyvyteen, järkeen ja lakisiteisyyteen, siihen, että olemassaolo ei ole tyhjää sattumaa, vaan että viisas järjestys, oikeus, hyvyys, kauneus ja rakkaus vallitsee maailmankaikkeudessa. Ei voi tulla kysymykseen aikaansa seuraavalle ihmiselle tällainen meikäläinen epäily: onko olemassaololla mitään tarkoitusta? – tai: olemassaolo on paljasta peliä! Niin ovat viisaimmat ajattelijat voineet huudahtaa meidän ajallamme, kuten esim. Voltaire Ranskassa, joka ei tiennyt iankaikkisesta elämästä mitään: „mitä se mahtaakaan olla, kun tämä elämä jo on paljasta humbuugia!“ Semmoiseen johtopäätökseen ei voi tuossa uudessa ilmapiirissä tulla, sillä vähitellen kaikenlaisten tieteellisten löytöjen avulla ihmiskunnan ajatus kirkastuu siinä määrin, että se huomaa maailman hyvin järjestetyksi, ei ainoastaan lakisiteiseksi, vaan myös oikeudenmukaiseksi, viisaaksi, kauniiksi.

Ihmissielusta esim. olemme kristillisellä ajalla sanoneet: se on ruumiin vastakohta ja se on pelastettava, jotta se tulisi autuaaksi Jumalan luona. Mutta kaikenlaisten tutkimusten nojalla tullaan uudessa kulttuurissa siihen selvään johtopäätökseen, että ihminen itsessään on sielu, henkiolento, puettu ruumiiseen. Kun nämä tulee tieteelliseksi selviöksi, se vaikuttaa henkiseen ilmapiiriin sillä tavalla, että jokainen uskoo ja ymmärtää, että elämällä on korkeampi tarkoitus. Sentähden Uudessa Testamentissa „usko“ merkitsee uskoa siihen, että ihminen elämän lapsena, Jumalan

poikana, ikuisena henkiolentona ilmentää suurta kosmillista elämää ollen siten luoja maailmankaikkeudessa.

Usko on tietoa siitä, että voimme, mitä tahdomme, – meidän täytyy voida, sillä aika ei saa meitä estää, se korkeintaan katkaisee ponnistuksemme hetkeksi. Jos taiteilija, joka ryhtyy maalaamaan suurta taulua, pelkäisi, että jollei hän saa sitä valmiiksi tänään, se ikuisesti jää puolivalmiiksi, ei hän milloinkaan uskaltaisi ryhtyä suureen työhön. Hänen täytyy olla varma siitä, että yötä seuraa päivä, jolloin hän taas jatkaa työtään. Mutta tämä usko kasvaa vielä suuremmaksi, kun meille selvenee, että elämme läpi aikojen. Ihminen voi silloin ottaa päällensä kuinka suuren tehtävän tahansa. Hän suorittaa tässä elämässä sen, minkä ennättää, ja jatkaa toisessa elämässä synnyttyään tänne uudestaan.

Näin näköalat avartuvat. Usko tulee olemaan suurinta uskallusta, suurinta luottamusta, suurinta näkemystä. Kuta enemmän tunnevoimaa ihminen liittää uskoonsa, sitä voimakkaammaksi persoonallisuudeksi hän tulee. Ja tämän luonnollisen elämänymmärryksen valossa kaikki muut kysymykset ratkaistaan. Ei kukaan enää tahdo todistaa, kuinka hullua on elämä, – jokainen pyrkii näyttämään, kuinka kaunis elämä on, kuinka humoristinen tai kuinka vakava ja ylevä.

Muuan tärkeä elämänkysymys uudessa sivistyksessä on pahan probleemi, joka ratkaistaan yhtä luonnollisella kuin käytännöllisellä tavalla. Miten kristikunnassa olemme asettuneet pahan probleemin suhteen? Paha on meitä peloittanut, olemme personoineet sen suureksi, pahaksi kiusaajaolennoksi, joka tahtoo ihmisiä vetää kadotukseen. Olemme aina olleet sotajalalla sitä vastaan, mutta vaikka olemme ymmärtäneet, että pahalla on meihin nähden voimaa ja valtaa juuri sentähden, että meissä itssämme on paha, olemme mieluummin kiertäneet pahan ulkopuolelle ja arvelleet sen voimaa niin hirmuiseksi maailmassa, ettemme kykene sitä voittamaan, ellei ulkopuolinen vapahtaja meitä siitä pelasta. Olemme luokitelleet pahan muotoja ja lajitelleet syntejä ja rikoksia pienemmiksi ja suuremmiksi, ja koska meidän on täytynyt pitää järjestystä maailmassa, olemme laatineet lakeja, jotka näennäisesti hyvin ylläpitävät sitä, vaikka samalla tuon järjestyksen takana suuri tuska ja kärsimys vaikeroi. Sillä kaikkien meidän myös on täytynyt oppia salaamaan mahdollisimman paljon toisilta ja julkisuudelta sitä paha, minkä olemme tunteneet itssämme ja juuri leimanneet pahaksi lakiemme pykälien mukaan. Jokainen meistä on ollut kuin lukittu ovi, jokainen on verhonnut itsensä

salaaviin vaatteisiin, ettei kukaan – emme itsekään – saisi aavistaa, mitä paha meissä on, jokainen on koettanut näyttää paremmalta kuin on. Tämä on ollut korkeinta saavutustamme tähän saakka, näennäistä sivistystä, järjestystä ja puhtautta. Tietysti on ollut yksilöitä, jotka ovat olleet puhtaita ja hyviä, mutta meidän elämämme näissä yhteiskunnissa semmoisenaan on enemmän tai vähemmän ollut rakennettu ulkokultaisuudelle, pelolle ja häpeälle. Ja kaikki on riippunut siitä, että olemme määrättyllä tavalla asennoituneet pahan probleemiin.

Kun uudessa kulttuurissa tulemme heti alusta uskomaan, että ihminen on iankaikkinen henkiolento ja että koko jumalallinen olemassaolo on oikeudenmukaisesti järjestettynä itsessään hyvä ja pyhä, voimme syystä kysyä: mihin häipyä meidän käsityksemme pahasta? Se häipyä tyhjäan. Tulemme silloin näkemään luonnollisena tosiseikkana, että paha asuu meidän mielikuvituksessamme ennen kaikkea. Sen juuri on omassa ajatuksessamme. Ei jumalallisessa elämässä ole paha, siinä vain tapahtuu suurenmoinen elämän muotojen uhrautuminen. Jumalan avarassa, äärettömässä maailmassa vallitsee salaperäinen ilon, onnen ja rakkauden laki.

Paha on saanut alkunsa meistä ihmisistä. Olemme nimittäneet kärsimystä pahaksi, olemme koettaneet tutkia, mistä kärsimys on aiheutunut ja olemme nimittäneet kärsimyksen syytä pahaksi, oli se sitten ulkopuolella meitä tai siveellisesti omassa itsessämme. Tätä paha ei käy kieltäminen, se on todellista, mutta se ei ole Jumalassa eikä olemassaolossa sinään, vaan on saanut alkunsa meidän omassa tajunnassamme ja syntynyt omasta tietämättömyydestämme.

Miten uudessa, Uranuksen hallitsemassa ajassa tullaan asettumaan pahaan nähden? Sillä tavalla, että ennakolta ei uskota pahaan, ei uskota pahan vastustamis- ja rankaisemisvälttämättömyyteen. Se on oleva pohjasävelenä uudessa sivistyksessä. Jumalallinen elämä on yksi, koko olemassaolo on sen ilmennyksenä, kaikki ihmiset ilmentävät kukin omalla tavallaan sitä suurta jumalallista elämää, joka itsessään on täydellinen. Emme osaa elämää muuttaa emmekä tehdä sitä paremmaksi. Meidän täytyy nimittää Jumalaa täydelliseksi, ja Jumalan täydellisyys tulee ilmi jumalallisessa kosmoksessa. Jos jokainen ihminen osaisi olla niinkuin kukka kedolla, puu metsässä tai kivi tiellä, silloin jokainen ihminen olisi yhtä täydellinen omassa ilmennyksessään, kuin on puu metsässä, kukka kedolla tai kivi tiellä. Kukkia on tuhansia, ja kukin niistä on kaunis omalla

tavallaan, kiviä on tuhansia, ja kullakin niistä on oma muotonsa, – jos me ihmiset osaisimme olla omaa syvintä itseämme, silloin olisi kukin meistäkin täydellinen omalla kohdallaan. Ihmiset tulevat ymmärtämään, että jokainen ihminen syntyessään maailmaan on kuin taideteos, ihmeolento, jumalanpoika. Kun hän saa vapaasti kaivaa esille sielunsa pellostaan elämän siihen kätkemän aarteen, silloin hän on täydellinen, – muuta jumalallinen elämä ei häneltä vaadi. Ainoastaan, jos hän kapinoitsee omaa itseään vastaan, kerettiläisenä omantuntonsa edessä tahtoessaan olla muuta kuin mitä on, – ainoastaan silloin hän antaa sijaa pahalle ja tekee syntiä totuuden pyhää henkeä vastaan, joka sanoo hänelle: „ole se, mikä olet, sitä varten olet maailmaan tullut; totuus on sisin olemuksesi; olet tullut ajattelevaksi ihmiseksi, tunnet olevasi henkiolento; sinun tehtäväsi maailmassa on olla uskollinen totuudelle, s.o. omalle sisimmälle itsellesi“.

Ihminen on yksilö, eikä hänen pidä ennakolta uskoa, että hän on auttamattomasti paha; toisten ei liioin pidä ennakolta uskoa, että hänessä on mitään pahaa, vaan kaikkien tulee uskoa, että syvimmällä joka ihmisessä piilee hyvän lähde, itse jumalallinen elämä. Tulevassa sivistyksessä tullaan ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen sanoma veljesrakkaudesta, niin että yksilöt sanovat toisilleen: „hoida uskollisesti omaa leiviskääsi ja anna minun auttaa sinua“. Nykyisessä kristillisessä yhteiskunnassa olemme miltei sotajalalla keskenämme, estäen toisiamme olemasta sitä, mitä sisimmässä haluamme. Ainoastaan voimakkaat luonteet murtavat kahleensa, uskaltuen tulla siksi mitä ovat: jotkut suuret nerot, taiteilijat, tieteen tutkijat, keksijät, ovat jaksaneet olla oma itsensä. Ja meidän täytyy tunnustaa: he ovat vieneet maailmaa eteenpäin. Mitä meistä olisi tullut, jos ei olisi ollut niitä voimakkaita yksilöitä, jotka ovat vähän järkyttäneet maailmaa?

Uudessa aikakaudessa on kuin ilmassa, että ihmisten täytyy uskoa. Nyt emme ole uskaltaneet uskoa, meidän on täytynyt panna usko syrjään, ettemme liiaksi olisi eronneet laumasta. Olemme pelänneet joutuvamme naurun alaisiksi, olemme tahtoneet olla sievässä rivissä, jotta selvästi näkyisi, että olemme kaikki yhtä hyviä ja yhtä huonoja. Tämä on ollut luonnollinen elämäntukemme vanhassa sivistyksessä. Kuinka toista tulee olemaan uudessa! Silloin vaaditaan uskoa, jokainen ihminen, pienikin, tuntee, ettei hänen elämänsä ole minkään arvoinen, ellei hän uskoen itseensä ajattele ja toimi omaperäisesti. Hänen täytyy luoda jotain omasta elämästään.

Nytkin jo merkit viittaavat tähän tulevaisuuteen. Viime vuosisadalla tapahtui naisten vapautuminen. Puolet ihmiskuntaa tuli tietoiseksi siitä, että hekin olivat yksilöitä – ei miesten leikkikaluja tai koristuksia, vaan ihmisiä hekin. Samaten kaikki viime vuosikymmenien suuret yhteiskunnalliset, aatteelliset ja uskonnolliset liikkeet tähtäävät tulevaisuuteen, joka on oleva vapaampi, kauniimpi, korkeampi, jolloin kaikki ihmiset tulevat tietämään ja tuntemaan, että heidän täytyy itsekunkin uskoa Jumalaan voidakseen elää. Ja uskoa Jumalaan on samaa kuin uskoa paraimpaan itseensä, sillä Jumalan valtakunta ei ole ulkopuolella meitä, vaan meidän omassa sisässämme.

Sentähden pahan probleemi neuvoo ihmisille: toimikaa jumalanpoikina, niinkuin näette Isän Jumalan toimivan. Miten Jumala toimii? Jumala, s.o. elämä itse menettelee niin, ettei se aseta rajoja meidän vapaudellemme eikä estä meitä tekemästä, mitä haluamme. Saamme vapaasti tehdä pahankin, vaikkapa murhata toisiamme, – Jumala ei estä. Monet ihmiset kysyvät minulta maailmansodan aikana: „kuinka on mahdollista, etteivät mestarit ja jumalat, joilla on valta käsissään, estä semmoista jumalanpilkkua, kuin tämä maailmansota on?“ Ja minun täytyi selittää, että viisaat aina täyttävät Jumalan tahdon, koettaen itse elää ja toimia niinkuin Jumala. Ei Jumala estä, jos tahdomme lähteä sotaan toisiamme vastaan. Mitä Jumala tekee? Hän antaa meidän kantaa seuraukset teoistamme. Kun olemme maailman myllänneet ja hävittäneet, saamme alkaa uudestaan alusta – järjestää, nostaa, rakentaa raskaiden verotaakkojen painamina, raaistuneiden ja rikollisten ihmisten ahdistamina. Sillä ihmiset raaistuvat, kun heidän alemmat vaistonsa päästetään irti. Ei sodasta ole mitään siunausta, sota vain kutsuu helvetin voimat luoksemme, – mutta me saamme siihen ryhtyä, Jumala ei nosta sormeaan.

Jumala sanoo pojilleen: „olkaa niinkuin minä, älkää huolehtiko, vaan opettakaa, uskokaa, näyttäkää esimerkkiä; sanoilla varoittakaa, ajatuksilla siunatkaa, mutta antakaa ihmisten tehdä, mitä tahtovat, kunnes heidän mielensä muuttuu“.

Tämä on Jumalan suuri kärsimys, Jumalan ristinkuolema ja ristinpuulla riippuminen. Kristikunnassa sanotaan joskus: Kristus on aina ja yhä ristiinnaulittu. En tiedä, paljonko sitä ymmärretään, mutta se on salainen totuus. Jumala on ristiinnaulittu tässä elämässä ja meissä ihmisissä, kunnes me otamme Hänet alas ristinpuulta. Sentähden tulevassa

kulttuurissa lapsesta lähtien opimme kääntämään silmäme hyvään. Kun jokaista ihmistä kasvatetaan uudessa hengessä, kun jokaista pienestä pitäen koetetaan auttaa ja rohkaista hänen uskossaan hyvään, silloin paha häviää ihmismaailmasta. Emme saa paha koskaan pois uhkailemalla, rankaisemalla ja tekemällä väkivaltaa pahan vastapainoksi. Ei, pahan poistamme vähitellen ainoastaan sillä tavalla, että opetamme ihmisiä uskomaan hyvään ja autamme heitä yhteiskuntana heidän pyrkimyksissään.

Ajatelkaamme omaa lapsuuttamme ja nuoruuttamme. Eikö meissä jokaisessa elänyt salainen, ihmeellinen unelma ja toivo, että voisimme jotain hyvää tehdä maailmassa, että meissäkin oli jotain arvokasta, jonka piti tulla esille? Elämä sitten ehkä murskasi unelmamme – haaveemme kärsivät haaksirikon, – mutta onko sanottu, että elämä täällä maan päällä aina on oleva tukahduttamista? Ei, tulevassa kulttuurissa yksilö saa olla oma itsensä toisten häntä auttaessa. Ja minä vakuutan teille: tulee paljon hyvää ilmi ihmisistä, kun koetamme nähdä kaunista kaikkialla, asettumatta epäilevälle tai tuomitsevalle kannalle, vaan odottaen ja uskoen. Kaikki työ tulee kulkemaan yhteistyön ja keskinäisen avunannon merkissä. Jokainen tuntee tarvitsevansa toisten apua, ja kaikki tietävät olevansa veljiä, joiden täytyy pitää toisiansa kädestä kiinni, jos mielivät oikealla tavalla kulkea elämän läpi.

(Ruusu-Risti 1929 Syyskuu N:o 7, Johtajan osasto, s. 306-314)

Ruusu-Risti-Kirjasto N:o 32.

Vesimiehen merkissä.

Helsingin esitelmiä tammikuulla 1927.

IV.

Vesimiehen merkissä.

Meidän n.s. kristillinen kulttuurimme on kulkenut Kalojen merkissä ja olemme nyt äskettäin (v. 1898) siirtyneet Vesimiehen merkkiin, jossa tuleva

kulttuuri on kulkeva. Kalojen merkissä on syvimmillä ollut johtavana planeettana Neptunus, joka on jumalallis-inhimillisen veljesrakkauden planeetta. Kalojen merkissä Jeesus Kristus eli, toimi ja kuoli, ja koko meidän tähtemme tehtävä, samoin kuin ihmiskuntamme syvä ja taivaallinen päämäärä on rakkauden oppiminen. Jeesus Kristus, joka kerrassaan mullisti ja muutti elämän suhteet tällä planeetalla, sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa, tuli luonnollisesti Kalojen merkissä, koska se on eläinradan syvin ja korkein merkki. Viime kuluneen 2000:n vuoden aikana on ihmiskuntaamme erikoisesti vaikuttanut Neptunus-planeetan voima, voisimme sanoa: Jeesuksen Kristuksen henki, mikä käytännöllisessä elämässä on merkinnyt sitä, että meillä ihmisillä on ollut erikoinen mahdollisuus kasvaa veljesrakkaudessa tällä ajalla. Olemmeko käyttäneet tilaisuutta hyväksemme? Mikäli emme ole osanneet sitä tehdä, koska rakkaus tulee luoksemme myös tunteen aalloilla, olemme menneet toiseen äärimmäisyyteen, nim. rikollisuuteen. Se vaikutus, mikä olisi stimuloinut meissä syvimpiä rakkauden tunteita, se on vain hipaissut meitä, kun emme ole osanneet sitä tuntea, herättäen samalla meissä itsekkäitä ja rikollisia intohimoja.

Täytyy tunnustaa, että juuri tässä kristillisessä sivistyksessä, Kalojen merkissä, jossa on ollut niin äärettömän suuret mahdollisuudet hyvään, on tullut paha ja julmaa esille ehkä suuremmissa mitassa kuin muulloin ja muualla. Ei missään uskonnossa ole esiintynyt niin paljon personallista rikollisuutta kuin kristikunnassa viime parin tuhannen vuoden aikana. Kristikunta on aivan ekseloinut siinä suhteessa. Tilastolliset tutkimukset ovat näyttäneet, että esim. buddhalaisessa ja hindulaisessa maailmassa ei ole tehty läheskään niin paljon rikoksia kuin kristittyjen kesken. Onhan koko maapallo elänyt Kalojen merkissä, mutta kristikunta on kääntynyt nimellisesti Jeesuksen Kristuksen puoleen vedoten hänen työhönsä ja vetäen puoleensa Neptunuksen voimaa, ja kykenemättä kulkemaan kaikessa vanhojen kulttuurien edellä se on kompastunut ja jäänyt monessa suhteessa jällelle.

Vesimiehen aikakausi, jota johtavana planeettana hallitsee Uranus, on toisen luontoinen kuin Kalojen. Vesimies on ensimmäinen niistä annus magnuksen yhdestätoista jällellä olevasta „suurkuukaudesta“, joiden aikana ihmiskunnan tulee oppia yhä uusilta puolilta ymmärtämään ja omaksumaan Jeesuksen Kristuksen pelastustyötä, uuden liiton rakkauden evankeliumia. Uranus-tähden vaikutuksen alla tullaan nyt aluksi kahden tuhannen vuoden aikana määrättyllä uudella tavalla paremmin käsittämään

Kristusta. Oireita jo näkyy, sillä tätä uutta on valmistettu useampana satana vuotena, – itse asiassa siitä lähtien, kun Christian Rosenkreuz esiintyi Euroopassa viidennellätoista vuosisadalla. Christian Rosenkreuz pani alulle salaisen teosofisen liikkeen. Keskiajan pimeyden perästä koitti uusi aika, joka alkoi kulkea okkultisesti rosenkreuziläisen vaikutuksen merkeissä. Sen perästä kun Rosenkreuz Valkoisen Looshin käskystä työskenteli Euroopassa, pääsi tieteellinen ajattelu vauhtiin täällä. Tieteellinen tutkimustyö on valmistanut meitä uutta aikaa vastaan ottamaan, sillä se on kasvattanut meissä uutta ominaisuutta, ajatusta. Keskiajalla meissä kehittyi tunne. Keskiaika oli pimeä monessa suhteessa, mutta sen uskonnollinen tunne loisti suurella hartaudellaan. Ne ihmiset, jotka ottivat vastaan „Valkoisen Kristuksen“, kehittyivät hartauksi, uskonnollisiksi luonteiksi. Mutta tämä keskiajan valo himmeni vähitellen, kun tieteellinen työ alkoi. Ihmisten järki nousi uppiniskaisena huutamaan totuutta omalla tavallaan. Nyt olemme päässeet ajatuksen ja järjen kehityksessä niin pitkälle, että viime vuosisadalla alkoi varsinainen teosofinen työ. Se, jota ennen oli harrastettu salaisissa seuroissa, tuli nyt julkiseksi viime vuosisadan loppupuolella teosofisen liikkeen kautta. Sillä tavalla tieteellinen tutkimustyö kutsui julkisuuteen sen salaisen, rinnalla kulkevan totuuden etsimisen, jota Christian Rosenkreuz oli pannut alulle.

Kun tahdomme luoda itsellemme käsityksen tulevasta sivistyksestä, joka kulkee Vesimiehen merkissä, täytyy meidän ottaa huomioon kaikki se, mitä olemme oppineet teosofiselta liikkeeltä. Madame Blavatskyn tuoma teosofinen sanoma on meille avain tulevaan aikakauteen.

Järkevä ajatus on nyt jo päässyt etualalle inhimillisessä arvonannossamme, ja se se tulee olemaan uuden sivistyksen ja aikakauden varsinaisena tunnusmerkinä. Tällä en tarkoita kuivaa, laskevaa, materialistista järkeä, vaan sitä kirkasta älyä, jonka rinnalla kulkee tunnekin voimakkaana mukana, vaikka tämä tunne usein on yllättävä ilmiö, jota sangen vähän vielä saatamme aavistaa.

Minkälainen henkinen ilmapiiri yleensä tulee olemaan tulevassa sivistyksessä, sitä ei ole mahdoton kuvitella. Tekisi mieleni sanoa: se tulee olemaan suurempaa uskoa käytännössä kuin mitä koskaan on löytynyt tässä Kalojen merkissä, vaikka olemmekin kristillisessä sivistyksessä puhuneet uskosta elämän tärkeimpänä ilmiönä. Uusi usko tulee perustumaan järkipäisiin ja todistettuihin tosiseikkoihin, se on oleva uskoa, joka ei sokeana leijaile tyhjässä, vaan perustuu selviin havaintoihin, mutta joka tapauksessa on yksilön uskoa. Jokaisen ihmisen täytyy uskoa,

ei usko ole mitään, jollei se ole ihmisessä elävä. Mutta mikä se on oleva tuo usko, joka asettuu yleisenä vaatimuksena kaikille? Se on oleva usko Jumalaan ja ihmisen henkeen.

Tätä väitettä täytyy hieman selittää. Kristillisessä sivistyksessä on juuri muka uskottu Jumalaan ja ihmisen henkeen, – kuolemattomaan elämään, joka kuoleman jälkeen odottaa ihmistä iankaikkisena autuutena tai kadotuksena. Mutta tämä on ollut teoreettista uskoa, joka verrattain harvoin on vienyt käytännöllisyyteen. Uudessa sivistyksessä tullaan „usko“ käsittämään käytännöllisellä tavalla. Siinä ei tarvitse puhua uskosta Jumalaan niin paljon, sillä kaikki ihmiset ymmärtävät, että täytyy uskoa Jumalaan, s.o. elämän hyvyyteen, järkeen ja lakisiteisyyteen, siihen, että olemassaolo ei ole tyhjää sattumaa, vaan että viisas järjestys, oikeus, hyvyys, kauneus ja rakkaus vallitsee maailmankaikkeudessa. Ei voi tulla kysymykseen aikaansa seuraavalle ihmiselle tällainen meikäläinen epäily: onko olemassaololla mitään tarkoitusta? – tai: olemassaolo on paljasta peliä! Niin ovat viisaimmat ajattelijat voineet huudahtaa meidän ajallamme, kuten esim. Voltaire Ranskassa, joka ei tiennyt iankaikkisesta elämästä mitään: „mitä se mahtaakaan olla, kun tämä elämä jo on paljasta humbuugia!“ Semmoiseen johtopäätökseen ei voi tuossa uudessa ilmapiirissä tulla, sillä vähitellen kaikenlaisten tieteellisten löytöjen avulla ihmiskunnan ajatus kirkastuu siinä määrin, että se huomaa maailman hyvin järjestetyksi, ei ainoastaan lakisiteiseksi, vaan myös oikeudenmukaiseksi, viisaaksi, kauniiksi.

Ihmissielusta esim. olemme kristillisellä ajalla sanoneet: se on ruumiin vastakohta ja se on pelastettava, jotta se tulisi autuaaksi Jumalan luona. Mutta kaikenlaisten tutkimusten nojalla tullaan uudessa kulttuurissa siihen selvään johtopäätökseen, että ihminen itsessään on sielu, henkiolento, puettu ruumiiseen. Kun nämä tulee tieteelliseksi selviöksi, se vaikuttaa henkiseen ilmapiiriin sillä tavalla, että jokainen uskoo ja ymmärtää, että elämällä on korkeampi tarkoitus. Sentähden Uudessa Testamentissa „usko“ merkitsee uskoa siihen, että ihminen elämän lapsena, Jumalan poikana, ikuisena henkiolentona ilmentää suurta kosmista elämää ollen siten luojana maailmankaikkeudessa.

Usko on tietoa siitä, että voimme, mitä tahdomme, – meidän täytyy voida, sillä aika ei saa meitä estää, se korkeintaan katkaisee ponnistuksemme hetkeksi. Jos taiteilija, joka ryhtyy maalaamaan suurta taulua, pelkäisi, että jollei hän saa sitä valmiiksi tänään, se ikuisesti jää

puolivalmiiksi, ei hän milloinkaan uskaltaisi ryhtyä suureen työhön. Hänen täytyy olla varma siitä, että yötä seuraa päivä, jolloin hän taas jatkaa työtään. Mutta tämä usko kasvaa vielä suuremmaksi, kun meille selvenee, että elämme läpi aikojen. Ihminen voi silloin ottaa päällensä kuinka suuren tehtävän tahansa. Hän suorittaa tässä elämässä sen, minkä ennättää, ja jatkaa toisessa elämässä synnyttyään tänne uudestaan.

Näin näköalat avartuvat. Usko tulee olemaan suurinta uskallusta, suurinta luottamusta, suurinta näkemystä. Kuta enemmän tunnevoimaa ihminen liittää uskoonsa, sitä voimakkaammaksi persoonallisuudeksi hän tulee. Ja tämän luonnollisen elämänymmärryksen valossa kaikki muut kysymykset ratkaistaan. Ei kukaan enää tahdo todistaa, kuinka hullua on elämä, – jokainen pyrkii näyttämään, kuinka kaunis elämä on, kuinka humoristinen tai kuinka vakava ja ylevä.

Muuan tärkeä elämänkysymys uudessa sivistyksessä on pahan probleemi, joka ratkaistaan yhtä luonnollisella kuin käytännöllisellä tavalla. Miten kristikunnassa olemme asettuneet pahan probleemin suhteen? Paha on meitä peloittanut, olemme personoineet sen suureksi, pahaksi kiusaajaolennoksi, joka tahtoo ihmisiä vetää kadotukseen. Olemme aina olleet sotajalalla sitä vastaan, mutta vaikka olemme ymmärtäneet, että pahalla on meihin nähden voimaa ja valtaa juuri sentähden, että meissä itsessämme on paha, olemme mieluummin kiertäneet pahan ulkopuolelle ja arvelleet sen voimaa niin hirmuiseksi maailmassa, ettemme kykene sitä voittamaan, ellei ulkopuolinen vapahtaja meitä siitä pelasta. Olemme luokitelleet pahan muotoja ja lajitelleet syntejä ja rikoksia pienemmiksi ja suuremmiksi, ja koska meidän on täytynyt pitää järjestystä maailmassa, olemme laatineet lakeja, jotka näennäisesti hyvin ylläpitävät sitä, vaikka samalla tuon järjestyksen takana suuri tuska ja kärsimys vaikerói. Sillä kaikkien meidän myös on täytynyt oppia salaamaan mahdollisimman paljon toisilta ja julkisuudelta sitä paha, minkä olemme tunteneet itsessämme ja juuri leimanneet pahaksi lakiemme pykälien mukaan. Jokainen meistä on ollut kuin lukittu ovi, jokainen on verhonnut itsensä salaaviin vaatteisiin, ettei kukaan – emme itsekään – saisi aavistaa, mitä paha meissä on, jokainen on koettanut näyttää paremmalta kuin on. Tämä on ollut korkeinta saavutustamme tähän saakka, näennäistä sivistystä, järjestystä ja puhtautta. Tietysti on ollut yksilöitä, jotka ovat olleet puhtaita ja hyviä, mutta meidän elämämme näissä yhteiskunnissa semmoisenaan on enemmän tai vähemmän ollut rakennettu ulkokultaisuudelle, pelolle ja

häpeälle. Ja kaikki on riippunut siitä, että olemme määrättyllä tavalla asennoituneet pahan probleemiin.

Kun uudessa kulttuurissa tulemme heti alusta uskomaan, että ihminen on iankaikkinen henkiolento ja että koko jumalallinen olemassaolo on oikeudenmukaisesti järjestettynä itsessään hyvä ja pyhä, voimme syystä kysyä: mihin häipyä meidän käsityksemme pahasta? Se häipyä tyhjään. Tulemme silloin näkemään luonnollisena tosiseikkana, että paha asuu meidän mielikuvituksessamme ennen kaikkea. Sen juuri on omassa ajatuksessamme. Ei jumalallisessa elämässä ole pahaa, siinä vain tapahtuu suurenmoinen elämän muotojen uhrautuminen. Jumalan avarassa, äärettömässä maailmassa vallitsee salaperäinen ilon, onnen ja rakkauden laki.

Paha on saanut alkunsa meistä ihmisistä. Olemme nimittäneet kärsimystä pahaksi, olemme koettaneet tutkia, mistä kärsimys on aiheutunut ja olemme nimittäneet kärsimyksen syytä pahaksi, oli se sitten ulkopuolella meitä tai siveellisesti omassa itsessämme. Tätä pahaa ei käy kieltäminen, se on todellista, mutta se ei ole Jumalassa eikä olemassaolossa sinään, vaan on saanut alkunsa meidän omassa tajunnassamme ja syntynyt omasta tietämättömydestämme.

Miten uudessa, Uranuksen hallitsemassa ajassa tullaan asettumaan pahaan nähden? Sillä tavalla, että ennakolta ei uskota pahaan, ei uskota pahan vastustamis- ja rankaisemisvälttämättömyyteen. Se on oleva pohjasävelenä uudessa sivistyksessä. Jumalallinen elämä on yksi, koko olemassaolo on sen ilmennyksenä, kaikki ihmiset ilmentävät kukin omalla tavallaan sitä suurta jumalallista elämää, joka itsessään on täydellinen. Emme osaa elämää muuttaa emmekä tehdä sitä paremmaksi. Meidän täytyy nimittää Jumalaa täydelliseksi, ja Jumalan täydellisyys tulee ilmi jumalallisessa kosmoksessa. Jos jokainen ihminen osaisi olla niinkuin kukka kedolla, puu metsässä tai kivi tiellä, silloin jokainen ihminen olisi yhtä täydellinen omassa ilmennyksessään, kuin on puu metsässä, kukka kedolla tai kivi tiellä. Kukkia on tuhansia, ja kukin niistä on kaunis omalla tavallaan, kiviä on tuhansia, ja kullakin niistä on oma muotonsa, – jos me ihmiset osaisimme olla omaa syvintä itseämme, silloin olisi kukin meistäkin täydellinen omalla kohdallaan. Ihmiset tulevat ymmärtämään, että jokainen ihminen syntyessään maailmaan on kuin taideteos, ihmeolento, jumalanpoika. Kun hän saa vapaasti kaivaa esille sielunsa pellostaan elämän siihen kätkevän aarteen, silloin hän on täydellinen, – muuta jumalallinen

elämä ei häneltä vaadi. Ainoastaan, jos hän kapinoitsee omaa itseään vastaan, kerettiläisenä omantuntonsa edessä tahtoessaan olla muuta kuin mitä on, – ainoastaan silloin hän antaa sijaa pahalle ja tekee syntiä totuuden pyhää henkeä vastaan, joka sanoo hänelle: „ole se, mikä olet, sitä varten olet maailmaan tullut; totuus on sisin olemuksesi; olet tullut ajattelevaksi ihmiseksi, tunnet olevasi henkiolento; sinun tehtäväsi maailmassa on olla uskollinen totuudelle, s.o. omalle sisimmälle itsellesi“.

Ihminen on yksilö, eikä hänen pidä ennakoita uskoa, että hän on auttamattomasti paha; toisten ei liioin pidä ennakoita uskoa, että hänessä on mitään pahaa, vaan kaikkien tulee uskoa, että syvimmällä joka ihmisessä piilee hyvän lähde, itse jumalallinen elämä. Tulevassa sivistyksessä tullaan ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen sanoma veljesrakkaudesta, niin että yksilöt sanovat toisilleen: „hoida uskollisesti omaa leiviskääsi ja anna minun auttaa sinua“. Nykyisessä kristillisessä yhteiskunnassa olemme miltei sotajalalla keskenämme, estäen toisiamme olemasta sitä, mitä sisimmässä haluamme. Ainoastaan voimakkaat luonteet murtavat kahleensa, uskaltuen tulla siksi mitä ovat: jotkut suuret nerot, taiteilijat, tieteen tutkijat, keksijät, ovat jaksaneet olla oma itsensä. Ja meidän täytyy tunnustaa: he ovat vieneet maailmaa eteenpäin. Mitä meistä olisi tullut, jos ei olisi ollut niitä voimakkaita yksilöitä, jotka ovat vähän järkyttäneet maailmaa?

Uudessa aikakaudessa on kuin ilmassa, että ihmisten täytyy uskoa. Nyt emme ole uskaltaneet uskoa, meidän on täytynyt panna usko syrjään, ettemme liiaksi olisi eronneet laumasta. Olemme pelänneet joutuvamme naurun alaisiksi, olemme tahtoneet olla sievässä rivissä, jotta selvästi näkyisi, että olemme kaikki yhtä hyviä ja yhtä huonoja. Tämä on ollut luonnollinen elämäntukemme vanhassa sivistyksessä. Kuinka toista tulee olemaan uudessa! Silloin vaaditaan uskoa, jokainen ihminen, pienikin, tuntee, ettei hänen elämänsä ole minkään arvoinen, ellei hän uskoen itseensä ajattele ja toimi omaperäisesti. Hänen täytyy luoda jotain omasta elämästään.

Nytkin jo merkit viittaavat tähän tulevaisuuteen. Viime vuosisadalla tapahtui naisten vapautuminen. Puolet ihmiskuntaa tuli tietoiseksi siitä, että hekin olivat yksilöitä – ei miesten leikkikaluja tai koristuksia, vaan ihmisiä hekin. Samaten kaikki viime vuosikymmenien suuret yhteiskunnalliset, aatteelliset ja uskonnolliset liikkeet tähtäävät tulevaisuuteen, joka on oleva vapaampi, kauniimpi, korkeampi, jolloin

kaikki ihmiset tulevat tietämään ja tuntemaan, että heidän täytyy itsekunkin uskoa Jumalaan voidakseen elää. Ja uskoa Jumalaan on samaa kuin uskoa paraimpaan itseensä, sillä Jumalan valtakunta ei ole ulkopuolella meitä, vaan meidän omassa sisässämme.

Sentähden pahan probleemi neuvoo ihmisille: toimikaa jumalanpoikina, niinkuin näette Isän Jumalan toimivan. Miten Jumala toimii? Jumala, s.o. elämä itse menettelee niin, ettei se aseta rajoja meidän vapaudellemme eikä estä meitä tekemästä, mitä haluamme. Saamme vapaasti tehdä pahankin, vaikkapa murhata toisiamme, – Jumala ei estä. Monet ihmiset kysyivät minulta maailmansodan aikana: „kuinka on mahdollista, etteivät mestarit ja jumalat, joilla on valta käsissään, estä semmoista jumalanpilkkua, kuin tämä maailmansota on?“ Ja minun täytyi selittää, että viisaat aina täyttävät Jumalan tahdon, koettaen itse elää ja toimia niinkuin Jumala. Ei Jumala estä, jos tahdomme lähteä sotaan toisiamme vastaan. Mitä Jumala tekee? Hän antaa meidän kantaa seuraukset teoistamme. Kun olemme maailman myllänneet ja hävittäneet, saamme alkaa uudestaan alusta – järjestää, nostaa, rakentaa raskaiden verotaakkojen painamina, raastuneiden ja rikollisten ihmisten ahdistamina. Sillä ihmiset raaistuvat, kun heidän alemmat vaistonsa päästetään irti. Ei sodasta ole mitään siunausta, sota vain kutsuu helvetin voimat luoksemme, – mutta me saamme siihen ryhtyä, Jumala ei nosta sormeaan.

Jumala sanoo pojilleen: „olkaa niinkuin minä, älkää huolehtiko, vaan opettakaa, uskokaa, näyttäkää esimerkkiä; sanoilla varoittakaa, ajatuksilla siunatkaa, mutta antakaa ihmisten tehdä, mitä tahtovat, kunnes heidän mielensä muuttuu“.

Tämä on Jumalan suuri kärsimys, Jumalan ristinkuolema ja ristinpuulla riippuminen. Kristikunnassa sanotaan joskus: Kristus on aina ja yhä ristiinnaulittu. En tiedä, paljonko sitä ymmärretään, mutta se on salainen totuus. Jumala on ristiinnaulittu tässä elämässä ja meissä ihmisissä, kunnes me otamme Hänet alas ristinpuulta. Sentähden tulevassa kulttuurissa lapsesta lähtien opimme kääntämään silmämme hyvään. Kun jokaista ihmistä kasvatetaan uudessa hengessä, kun jokaista pienestä pitäen koetetaan auttaa ja rohkaista hänen uskossaan hyvään, silloin paha häviää ihmismaailmasta. Emme saa pahaa koskaan pois uhkailemalla, rankaisemalla ja tekemällä väkivaltaa pahan vastapainoksi. Ei, pahan poistamme vähitellen ainoastaan sillä tavalla, että opetamme ihmisiä

uskomaan hyvään ja autamme heitä yhteiskuntana heidän pyrkimyksissään.

Ajatelkaamme omaa lapsuuttamme ja nuoruuttamme. Eikö meissä jokaisessa elänyt salainen, ihmeellinen unelma ja toivo, että voisimme jotain hyvää tehdä maailmassa, että meissäkin oli jotain arvokasta, jonka piti tulla esille? Elämä sitten ehkä murskasi unelmamme – haaveemme kärsivät haaksirikon, – mutta onko sanottu, että elämä täällä maan päällä aina on oleva tukahduttamista? Ei, tulevassa kulttuurissa yksilö saa olla oma itsensä toisten häntä auttaessa. Ja minä vakuutan teille: tulee paljon hyvää ilmi ihmisistä, kun koetamme nähdä kaunista kaikkialla, asettumatta epäilevälle tai tuomitsevalle kannalle, vaan odottaen ja uskoen. Kaikki työ tulee kulkemaan yhteistyön ja keskinäisen avunannon merkissä. Jokainen tuntee tarvitsevansa toisten apua, ja kaikki tietävät olevansa veljiä, joiden täytyy pitää toisiansa kädestä kiinni, jos mielivät oikealla tavalla kulkea elämän läpi.

(Ruusu-Risti 1929 Syyskuu N:o 7, Johtajan osasto, s. 306-314)

Ruusu-Risti-Kirjasto N:o 32.

Vesimiehen merkissä.

Helsingin esitelmiä tammikuulla 1927.

V.

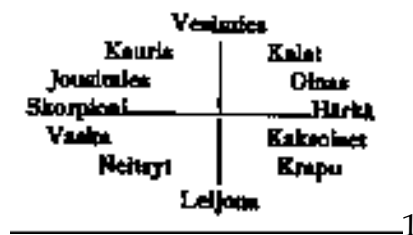
Muutamia analogioja.

Elämme murrosajassa, seisoen kahden tien yhtymäpaikassa, ja saatamme hyvällä syyllä heittää katseemme sekä taaksepäin että eteenpäin, ymmärtäen, mitä on ollut, ja aavistaen, mitä tulee olemaan. Tahdomme hetkeksi kiinnittää huomiomme muutamiin analogioihin eli vastaavaisuuksiin, jotka auttavat meitä tässä menneisyyteen ja tulevaisuuteen katselemisessamme.

Vanhassa Testamentissa profeetta Hesekiel puhuu eräästä näystään. Hän kertoo, kuinka taivaat hänelle avautuivat ja neljä ihmeellistä eläintä,

keruubia, näyttäytyi neljässä ilmansuunnassa. Yhdellä oli kotkan kasvot, toisella enkelin, kolmannella härän ja neljännellä leijonan kasvot. Profeetta Hesekiel panee suurta painoa näyilleen. Uudessa Testamentissa Johanneksen Ilmestyskirjassa puhutaan samasta asiasta, sillä Johannes näkee nuo samat peloittavat kasvot. Näyissä on analogiaa. Vanhan egyptiläisen sfinksin kuva on meille myös tuttu. Se esittää merkillistä olentoa, jolla on ihmisen pää, kotkan siivet ja ruumis niinkuin leijonalla tai härällä. Sfinksi on täten tavallinen egyptiläinen kuvapatsas, joka muistuttaa selvästi sekä Hesekielin että Johanneksen näkyä. Ja vielä muuan analogia. Katolinen kirkko on hyväksynyt Uuden Testamentin evankelistoille samat yllämainitut tunnusmerkit. Vanhoissa raamatuissa voi nähdä evankelistat kuvattuina symbolisine merkkeineen. Evankelista Matteuksen merkkinä on lapsen eli enkelin kasvot, evankelista Markuksen vertauskuvana on leijonan pää, evankelista Luukaksen merkkinä on härkä tai härän pää ja evankelista Johanneksen merkkinä on kotka. Ne ovat arvatenkin tässä evankelistain merkinnässä saatu Johanneksen tai Hesekielin näystä. Mutta se, mikä kiinnittää mieleemme, on, että vanha egyptiläinen sfinksi on kokoonpantu samoista symbooleista. Tämä viittaa seikkaan, joka on luonteeltaan yleispätevä, yleisinhimillinen, kosmellinen, eikä koske ainoastaan Raamatun asioita.

Jos piirrämme eläinradan eli zodiakin merkit ympyrään oikeassa järjestyksessä alkaen Oinaasta, saamme tällaisen kuvion asettamalla vasta alkaneen Vesimies-kauden ylimpään kohtaan eli zenithiin:

Katsellessamme näitä eläinradan merkkejä, ajatellen sfinksiä ja evankelistoja, muistamme, että evankelista Markuksella oli symbolina leijonan merkki; evankelista Luukaksella oli härän merkki, Johanneksella oli kotkan ja Matteuksella ihmisen merkki. Eläinradassa on sekä leijonan että härän merkki, mutta onko siinä kotka ja ihminen? Astrologeilta saamme silloin kuulla, että Skorpioni on sama kuin kotka. Siis eläinradassa

on myös Johanneksen merkki. Mutta eikö siinä ole ihmisen, enkelin merkkiä? Silloin saamme taas astrologeilta kuulla, että ihmisen merkki on Vesimies. Vesimiehen merkki kuvataan aalloilla, mutta alkuaan se on mies, joka kaataa vettä ruukusta. Koska Matteuksella on ihmisen, enkelin kasvot symbolina, joutuu Matteus vesimiehen kohdalle.

Kun katsomme kuviota, näemme, että evankelistat ovat järjestetyt joka ilmansuuntaan, ristin muotoon. Samalla tavalla Hesekielin ja Johanneksen näyissä oli neljä olentoa neljässä ilmansuunnassa, halliten neljää ilmansuuntaa. Johannes ja Hesekiel tahtoivat ilmaista näyillään suurta kosmista asiaa. Ja analogia asettaa evankelistat samaan neljään ilmansuuntaan.

Nyt voimme hyvällä syyllä kysyä, koska eläinradan merkkejä on 12, olisiko niillä mitään suhdetta 12:een apostoliin. Luku 12 esiintyy monessa tärkeässä tapauksessa uskonnon historiassa. Apostoleillakin on ehkä jotain tekemistä näiden merkkien kanssa. Matteus ja Johannes ovat jo saaneet paikkansa. Luukas ja Markus eivät tosin olleet apostoleita, mutta Markuksen evankeliumi kertoo vanhojen traditsioiden mukaan, mitä apostoli Pietari oli puhunut; Pietari on kertonut ja pitänyt esitelmiä, ja Markus on muistiinpanojensa nojalla kirjoittanut evankeliumin. Alkuperäisiä evankeliumeja meillä ei ole, eivät evankeliumit itsekään väitä olevansa nimikköjensä kirjoittamia: ne ovat laaditut „Matteuksen mukaan“, „Markuksen mukaan“, j.n.e. Koska nyt Markus on tekemisissä Pietarin kanssa, tavallaan symbolisoiden Pietaria, voimme tauluun merkitä Pietarin nimen Markuksen kohdalle. Sitten katsomme, saisimmeko toiset apostolit järjestyseen eläinrataamme. Yksinkertaisin tapa on ottaa apostolien luettelo Luukkaan evankeliumista, joka luettelee ne parittain. Ensin hän mainitsee Simon Pietarin ja Andreuksen. Pietari on jo Markuksen eli Leijonan paikalla, Andreas joutuu seuraavalle eli Neitsyen kohdalle. Sitten Luukas mainitsee Jaakobin ja Johanneksen. Jaakob tulee Vaa'an kohdalle ja Johannes on jo ennestään Skorpionin paikalla. Sitten Luukas mainitsee Filippuksen ja Bartolomeuksen. He joutuvat Jousimiehen ja Kauriin kohdalle. Sitten seuraavat Matteus ja Tuomas. Matteus on jo Vesimiehen kohdalla Tuomas tulee siis Kalojen paikalle. Vihdoin Luukas mainitsee Jakob nuoremman ja Simon Kiivailijan sekä Juudaan, Jaakobin pojan ja Juudas Iskariotin, joka oli viimeinen apostoli. Nämä järjestyvät Oinaan, Härän, Kaksoisten ja Kravun kohdille eläinrataan.

Tämä on itse asiassa huomattava yhteensattuma tai analogia. Jotta näkisimme siinä muuta kuin ulkonaisen yhteensattuman, tahdon

huomauttaa eräästä seikasta. Olemme puhuneet siitä, kuinka maapallomme kevättasauspisteen siirtymisen nojalla on vastikään Kalojen merkistä siirtynyt Vesimiehen merkkiin.

Jos heitämme silmäyksen taulukkoon, teemme sen huomion, että Kalojen merkissä on apostoli Tuomas ja Vesimiehen merkissä apostoli ja evankelista Matteus. Tämä antaa meille ajatuksen aihetta, ja meistä tuntuu heti, ettei tässä olekaan kysymyksessä mikään sattuma, vaan viisas osviitta meille ihmisille. Jeesuksen Kristuksen vaikutus alkoi maailmassa luonnollisesti Kalojen merkin hallitessa, ja jostakin syystä apostoli Tuomas lienee Kalojen merkin edustaja, representantti. Ja kun Jeesuksen Kristuksen vaikutus jatkuu Vesimiehen merkissä, on sen merkin edustajana jostain syystä apostoli ja evankelista Matteus.

Ajatelkaamme sitä kristillistä aikaa, jota on vietetty Kalojen merkissä. Se oli Jeesuksen Kristuksen oma merkki, jossa salaperäinen planeetta Neptunus hallitsi. Neptunus on salaperäinen (kuten okkultistit, toisin sanoen tietäjät, yksimielisesti sanovat), sentähden että Neptunus ei kuulu meidän aurinkokuntaamme. Tietysti astronomimme ovat löytäneet Neptunuksen joitakin aikoja sitten ja iloinneet löydöstään, huomattessaan, kuinka se kiertää meidän aurinkoamme. Leverrier keksi sen ensin v. 1846. Mutta H. P. Blavatskyn Salaisen Opin mukaan se on suurenmoinen vieras, joka on tullut seuraamaan aurinkokuntamme kehitystä ja vaikuttamaan sen henkiseen historiaan. Tämä planeettahenki, jumalolento, on saapunut kosmokseemme Jeesus Kristusta ja Hänen työtään auttamaan. Neptunuksen välittämät taivaalliset voimat ovat syvä ja korkea rakkaus, jumalallinen rakkaus, joka samalla on kaikista jaloin ja luonnollisin ja voimakkain inhimillinen rakkaus. Emme ole käsittäneet Jeesus Kristusta emmekä rakkauden mysteriota, jos ajattelemme, että jumalallinen rakkaus olisi meille vierasta, meidän luontoamme vastaan tai sen yläpuolella. Olemme kristillisessä kirkossa lohduttautuneet sillä, että Jeesus Kristus on ainoa Jumalan Poika, ainoa, joka sillä tavalla on voinut rakastaa ihmisiä. Ja kuitenkin Jeesus Kristus on esittänyt meille kaikista selvimmin juuri ihmistä. Suuri, jumalallinen, kaikki voittava rakkaus on omassa ihmisyydessämme kaikista syvimmällä. Ja Jeesus Kristuksen työn kautta on se samalla niin luonnollista, että se voi herätä kenessä tahansa.

Vanhalla ajalla, esim. kreikkalaisessa sivistyksessä saattoivat ihmiset olla hyviä ja kauniita omalla tavallaan, mutta olivat samalla kylmiä ja kovia esim. orjia kohtaan. Platon puhuu täysin rauhallisesti orjista; ihannevaltakunnassaan hän antaa orjien suorittaa kaiken ruumiillisen työn.

Hän ei ollut käsittänyt inhimillistä veljesrakkautta samalla tavalla kuin Jeesus Kristus sitä meille opetti ja näytti. Nyt luonnollisesti jokainen meistä tuntee sääliä, jos näkee toisen kärsivän; ainakin se luonnostaan herää, jos emme sitä ehdoin tahdoin tukahuta. Mutta lieneekö se ollut yhtä luonnollista ennen? Tietysti ei sääli koskaan ole ollut ihmisille vierasta; mutta kylläkin harvinaista. Buddha sääli kaikkia kärsiviä, mutta sellaiset kuin hän olivat kehittyneempiä ihmisiä kuin muut. Nyt voi suurin rikoksellinen, joka meidän silmissämme on moraaliton olento, tuntea mitä syvintä auttamisen halua toista olentoa kohtaan, hän voi rakastaa lastaan, vaimoaan, ystäviään.

Olemme vasta tien alkupäässä Kristuksen ymmärtämisessä, mutta hänen työnsä ja Neptunuksen vaikutus on välittömästi tekemisissä ihmisolemuksemme syvimmän ja inhimillisimmän puolen kanssa. Ajatuksissamme ymmärrämme, että rakkaus mullistaisi koko maailman, jos se maan päällä toteutuisi, mutta jos ymmärryksemme mukaan tahdomme elää, silloin tarvitsemme uskoa. Uskon salaisuus astuu eteemme. Ainoastaan uskossa ovat ihmiset voineet omaksua rakkauden, he eivät ole voineet elää uutta veljeselämää muuten kuin uskossa, jokapäiväinen inhimillinen elämä yhteiskunnassa on vielä kaukana veljesrakkauden elämästä, se on päinvastoin taistelua toimeentulon puolesta. Usko on sentähden ollut useimmille heränneille ylivoimaista, miltei yliluonnollista, ja syvimpien kristittyjen on täytynyt tunnustaa, että usko on kuin armonlahja ylhäältä. Jumala herättää uskon. Niin ovat monet teologit ja mystikot selittäneet.

Mikä näin ollen on ollut luonnollisinta ihmiselle, lähinnä jokapäiväistä ihmistä kuluneina parina vuosituhantena? Mikä muu kuin epäusko, epäily, joka on ajatustamme ja järkeämme kehittänyt! Olemme aivan kuin pakosta eläneet epäilyksen merkissä, sentähden että olemme okkultisesti eläneet uskon ja rakkauden merkissä. Ja niin Kaloja edustaakin Tuomas, joka epäili. Kun Jeesus ilmestyi opetuslapsille, pelkäsi, Tuomas näkevänsä harhaa. Jeesus sanoi silloin: „koske minuun, tarkasta haavojani.“ Tuomas pisti sormensa haavaan, ja silloin hänen täytyi uskoa aistimiensa todistukseen. Niiden todistukseen aina uskomme, kun epäilemme. Mutta Jeesus sanoi tuon sanan, joka on kuvannut koko mennyttä kristillistä aikaa: „autuaat ovat ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe.“ Siinä on menneiden vuosisatojen psykologinen salaisuus. Sen, joka tahtoo ottaa vastaan Kristuksen syvintä vaikutusta Neptunuksen, Kalojen kosmillisten voimien kautta, sen pitää uskoa.

Katolinen kirkko ymmärsi uskon tärkeyden. Mutta sen usko oli sokea. Se piti salassa kaikki todistuskappaleet, kuten evankeliumit ja pyhät kirjat. Ne eivät olleet kansan käytettävissä. Ja kansa uskoi, mikäli se uskoi. Sangen harvoin usko nousi todelliseen veljes- ja rakkauselämään, sillä usko on yksilöllinen asia tässä merkityksessä, jota vastoin kirkko ylläpiti joukkouskoa. Viisaasti on asetettu apostoli Tuomas Kaloihin! Ilman häntä, toisin sanoen ilman niitä voimia ihmissielussa, joita hän edustaa, olisimme olleet hukassa. Olisimme vaipuneet sokean uskon täydelliseen pimeyteen, ellei meissä keskiajan lopussa olisi herännyt epäusko, epäily, vapaa ajatus. Tieteellinen epäilyksen tuuli alkoi puhaltaa sieluihimme, pyörretuuli, joka kiskoi sydämet ja mielet mukaansa ja vähitellen sai joukot ajattelemaan. Olimme itse asiassa kulkeneet harhauskon merkeissä, uskon irvikuvan merkeissä, sentähden että emme osanneet nousta oikeaan uskoon, harvoja yksilöitä lukuunottamatta. Meidän täytyi siis turvata Tuomaan psykologiseen voimaan, epäuskoon.

Vesimiehen merkissä, johon nyt olemme siirtyneet, on planeettahenkenä Uranus, toinen salaperäinen planeetta. Uranus kehittää meissä yksilöllisyyttä, personallista aloitteellisuutta, jotta paremmin valmistuisimme vastaanottamaan veljeselämää uskossa. Itse uskolla on Vesimieheissä toisenlainen luonne, kuin mitä sillä on ollut Kalojen merkissä. Se ei tule perustumaan yliluonnollisiin tai järjettömiin dogmeihin, vaan tieteellisiin havaintoihin, sillä tehtävämme on Uranuksen voimien avulla oppia syvemmin ymmärtämään Kristuksen missionia lähinnä tulevan 2160 vuoden aikana.

Eläinradassamme Vesimiehen merkkiä edustaa apostoli Matteus, jonka mukaan samalla eräs evankeliumi on nimetty. Matteus evankelistana tulee siis edustamaan Vesimiehen ja Uranuksen aikaa. Mitä ajatuksia tämä seikka tuo mieleemme? Evankelista Matteuksen symboli on ihminen (lapsen tai enkelin pää). Tämä sinään tuo mieleen ajatuksen, että Matteuksen evankeliumi on lähellä meitä ihmisiä tai meidän inhimillisyyttämme, kertoen meille inhimillisestä elämästä ja antaen meille avaimet käteen inhimillisen elämän ymmärtämiseen. Koska se on lähimmän tulevaisuuden evankeliumi, antanee se siis johdatusta ja opetusta niissä vaikeuksissa, jotka tulevat meitä kohtaamaan Vesimiehen merkissä, tulevassa Uranuksen sivistyksessä. Vesimiehen merkissä astuu semmoinen apostoli heti eteemme, jota samalla pidetään evankelistana. Eikö tämä ole suora viittaus siihen, että meidän täytyy tutkia kirjoituksia? Tuomaan aikana meillä ei ollut kirjoituksia, katolinen kirkko piti ne salassa,

vasta uudella ajalla pyhät kirjat tulivat käsiimme, mutta vielä emme ole osanneet niitä lukea, olemme vasta toipumassa hämmästyksestämme, että saimme ne käsiimme. Toistaiseksi olemme nähneet niistä ainoastaan sen, mitä katolinen kirkko oli opettanut meitä näkemään. Luther oli kasvanut katolisen kirkon helmassa, ei hän ollut niin vapaa ihminen, että olisi kyennyt täysin omaperäisesti arvostelemaan, mitä luki. Mutta Vesimiehen aikakaudella tulemme oikealla tavalla tutkimaan pyhiä kirjoja, ja ensimmäisenä ja tärkeimpänä osviittana ja opettajana on oleva evankelista Matteus. Matteuksen evankeliumi on oleva tulevan kulttuurin pyhä kirja. Minkätähden? Sentähden, että siinä evankeliumissa on Jeesuksen vuorisaarna. Vuorisaarnassa on selvin sanoin annettu se uusi elämänyymmärrys, joka Uranuksen aikana tulee meille selviämään, se elämänyymmärrys, joka sisältyy ja perustuu Jeesuksen uusiin käskyihin. Nämä käskyt tulevat nyt totuuden mittapuuksi, ne tulevat olemaan taikasauvana jokaisen pyhiinvaeltajan kädessä. Niiden valossa totuuden etsijä arvostelee ilmiöitä ja ihmisiä, opettajia ja tietäjiä, ollen täysin selvillä siitä, mikä on mestarimme ja vapahtajamme Kristuksen henki ja opetus ja mikä on „Antikristuksen“ väärä opetus. Hänen ei tarvitse enää elää missään epävarmassa uskossa, hänen järkensä tulee valaistuksi, ja hän tietää vuorisaarnan mittapuu kädessään, missä totuus milloinkin on.

Kuinka tärkeä Matteuksen evankeliumi ja vuorisaarna tuleekaan olemaan! Mikä on näet oleva Vesimieskauden silmiinpistäväenä tunnusmerkkinä? Siitä puhuu madame Blavatsky Salaisessa Opissa. Silmiinpistäväenä tunnusmerkkinä tulevat olemaan ihmisissä heräävät psyykkiset voimat. Yhä enemmän ja enemmän tulevat ihmiset tietoisiksi salaperäisistä voimista itsessään. Telepatia eli kaukovaikutus tulee jokapäiväiseksi ilmiöksi ystävien kesken. Kuolleiden näkeminen ja mediumistinen seurustelu heidän kanssaan käy verrattain tavalliseksi. Pienet lapset kertovat, miten oli silloin, kun he olivat isoja, ja koska ihmiset ovat kuulleet jälleensyntymisestä, he ymmärtävät lasten kertovan omia muistojaan. Lapset näkevät tonttuja ja keijukaisia, leikkien vanhemmille näkymättömien leikkikumppanien kanssa. Kaikki aatteet ja totuudet, joita teosofinen liike on esittänyt, ovat kuin ilmassa. Ihmiset näkevät unia ja näkyjä henkimaailman elämästä, yliaistillisista asioista, – ja tämä kaikki tulee viemään ihmisiä harhaan, syöksemään heidät erehdyksiin, salakuoppiin, hautoihin, jollei heillä ole mitään, mistä pitävät kiinni, jollei heillä ole semmoista auktoriteettia, joka itsessään ei ole yliluonnollinen.

Heillä täytyy olla jokin tähti, johon voivat katsella, jota voivat seurata, jonka valossa ymmärtävät asioita!

Otan esimerkin, miten voi käydä kokeneille sieluille, jotka pyrkivät henkisesti. Etevä, kehittynyt ihminen tekee omituisia kokemuksia, näkee erinomaisia unia ja näkyjä ja sanoo itselleen: „tämä ei ole mitään unta, tämä on todellista elämää, olen elänyt ja toiminut toisessa maailmassa.“ Hän on esim. läpikäynyt ihmeellisen, juhlallisen vihkimyksen mahtavaan veljeskuntaan. Aamulla herätessään hän tuntee olevansa kuin toinen ihminen, sillä onhan hän vihitty salaperäisen veljeskunnan jäseneksi. Ja jos hän esim. kertoo asiasta ystävilleen: „minulla on vallan merkillinen kokemus, mitä tämä on?“ – niin ystävä on altis uskomaan ja sanomaan: „sinä olet tullut vihityksi valkoiseen veljeskuntaan.“ Ihminen itsekin uskoo olevansa Veli – suurella alkukirjaimella – ja alkaa pitää itseään parempana, pyhempänä ihmisenä.

Hänen pelastuksenaan on tämmöisessä tapauksessa ainoastaan Matteuksen evankeliumin realismi ja sen okkultinen vaikutus, joka on siinä, että se vetää kaikki tähän fyysilliseen elämään. Mitä ovat näet todella kokeneen ihmisen kannalta tuommoiset unet ja kokemukset henkimaailmassa? Ne ovat symbooleja, siis korkeintaan ennustuksia. Armonosoituksia ne kyllä ovat ja merkkejä siitä, että pyrkijä voisi lähteä turvassa kulkemaan tietä, joka tietoon veisi, mutta eivät ne ole vielä saavutuksia Vesimiehen ajassa, vaan muistutuksia: „koeta nyt, ihmislapsi, kulkea oikealla tiellä eteenpäin!“ Ja vuorisäärinä näyttää heti, minkälainen elämän pitää olla. Tuommainen kokemus toisella tasolla, henkimaailmassa, ennustaa meille, että jos nöyrinä koetamme elää veljeselämää noudattaen Jeesuksen Kristuksen käskyjä, niin voi vihkimyskin tulla osaksemme. Mutta koska Matteuksen evankeliumi on realismin evankeliumi ja Uranuksen aika syvän todellisuuden aikaa, niin meidän tulee ymmärtää, että unissa nähtyjen asioiden pitää toteutua fyysillisessä maailmassa, ennen kuin ne ovat todellisia. Siis meidän pitää tehdä jumalallisia kokemuksia ja saavuttaa jumalallista tietoa ja tulla veljiksi valkoiseen veljeskuntaan tässä näkyväisessä maailmassa! En tarkoita mitään juhlallisia tai seremoniallisia vastaanottoja näkyväisessä maailmassa, tarkoitan vain, että se tieto, kokemus, vihkimys, mikä osaksemme pitää tulla, sen pitää tulla tässä meidän päivätajunnassamme. Kaikki mikä tapahtuu näkymättömässä maailmassa, on muistutusta ja ennustusta, se ei ole todellista. Ihmiset ovat alttiit pitämään niitä

todellisuuksina, mutta muistakaamme, etteivät ne ole realistisia todellisuuksia, ennenkuin sama ilmiö ensin on toteutunut fyysisessä maailmassa. Näkyväinen on täynnä ihmeitä. Ihmeet tapahtuvat ensin tässä maailmassa, sitten avautuvat uudet maailmat meille todellisina; ennen sitä ne avautuvat meille vain vertauskuvissa, s. o. astraalisesti, mutta ei henkisesti. Elämme parastaan murrosajassa, jolloin monet psykologisesti kehittyneet ihmiset julistavat astraalisia kokemuksiaan todellisuuksina. Meidän täytyy varoa itseämme umpimähkään niihin uskomasta, ja se sauva, johon meidän täytyy nojautua, on vuorisaarna, Matteuksen realistinen okkultismi.

(Ruusu-Risti 1929 Lokakuu N:o 8, Johtajan osasto, s. 352-360)